

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

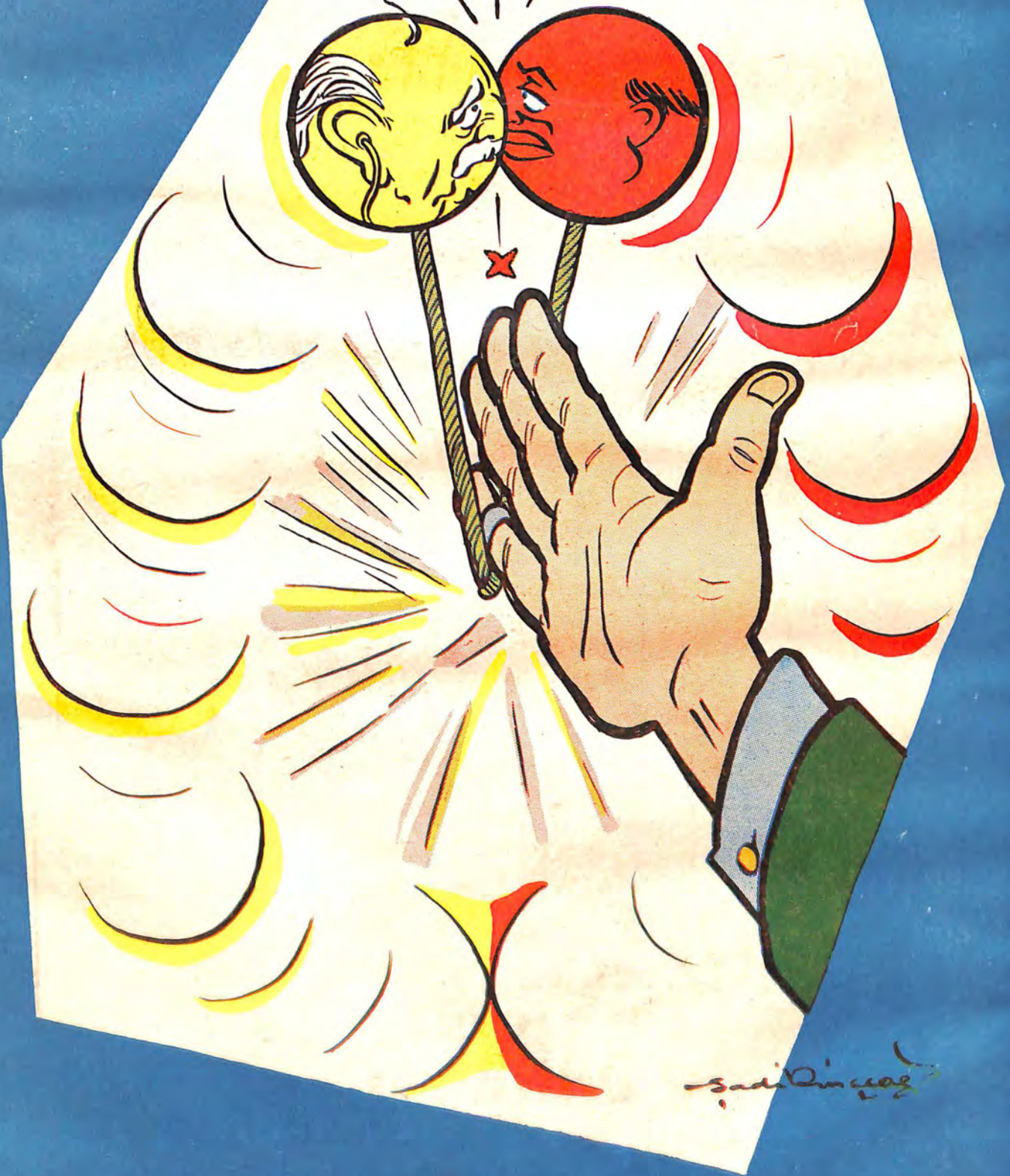
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalpa Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Akbalpa

«Lâk - Lâk»!

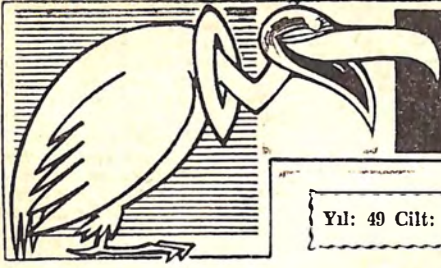
milyon PAZARI İŞ BANKASINDA

Tasarruflarınızı
31 Aralık
akşamına
kadar
Türkiye
İş Bankasında
toplayınız.

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 41 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Eylül 1971 * Fiyatı: 150 Krş.

Barbar Kim ?

KİŞİLERİN de, toplumların da dengesini bozup hızını kesen bir büyük illet vardır:

Kendini olduğundan aşağı görmek. Ruh bilimdeki teknik adını ödünç alarak günlük konuşmalarımızda «kompleks» deyimıyla bol bol andığımız bu dengesizlik gerek tek insanların, gerek irili ufaklı toplumların her alanda başarı şansını azaltır, bazan yok eder.

Çünkü bir işi başarmanın ilk şartı o işi başarına imkânının bulun-
duğuna inanmaktır. «Bu yarışa ka-
zanamam, hattâ yarışa katılmaya bi-
le lâyık değilim, yarışma alanında
bulunmaya bile hakkım yok» diye
düşünüp sahadan kaçarak birinci ge-
lebilmiş bir atlet tanyor musunuz?

Yazık ki Türk toplumu içinde o
türkü ters duygular ve ruh köstekleri
pek yaygın. Çeşitli çevrelerde insa-
lara «kompleksli» denildiğini her
gün duyarsınız. Kolektif kompleksle-
rimizin belirtileri ise her fırsatta bü-
tün toplumumuz hakkında fütursuz-
ca ileri sürdüğümüz iddialardır:

- Bu memleket düzelmez.
- Sopasız kalkanamayız.
- Biz adam olmayız...

Ekonomik ve teknolojik alanlarda
bu duyguların etkisini ustaca ted-
birlerle gidermek mümkündür. Ama
bütün alanlarda gücümüzü azaltıp
güvenimizi kemiren bir başka temel
duygumuz var:

Karakter yönünden de kendimizi
geri kalmış görüyoruz...

İşin tuhafı, her hangi bir yabancı,
ulusal karakterimize en küçük çapta
dil uzatsa, bir Avrupa gazetesi her
hangi bir ulusal huyumuzu beğen-
mediğini belirtse şirilenir, öfkele-
nir, atar tutarız. Gelgelelim yüz yıl-
lardan beri Batı'nın bize barbar de-
mesinin etkisiyle mi, yoksa sabah
akşam birbirimizle yağdırdığımız
kötü sözler yüzünden mi, her ne se-
beptense yabancıların en ağır haka-
retlerinden daha kötü suçlamalara
kendimizi lâyık gördüğümüzü yine
kendi davranışlarımızla ispatlarız.

En ileri saydığımız ve beğendiği-
miz ülkelerde bile hemen her gün
tüyler ürpertici cinayetler işlenir.
Üstelik bunlar yalnız bir anlık öfke,
kıskançlık, şehvet falan gibi duygu-
lara kapılarak işlemiş suçlar değil,
çoğu kere sırf kazanç için şirket
kurarcasına meydana getirilmiş şe-
bekelerin «faaliyet» konularıyla ilgi-
li marifetlerdir. Öyleyken o ülke in-
sanlarının kendilerini toplum olarak
suçlayıp karakter yönünden küçük
gördüklerinin hiçbir belirtisine rast-
layamazsınız.

Öyle yerlerde bir vatandaş bir ya-
bancıya karşı bir suç işlerse yet-
kililer ve kamuoyuna biçim veren
kişiler ya tarafsız kalır, ya da va-

Yazısız

landaşın suçunu hafifletmeye çabır
gibi bir tavır takınırlar.

Bir de bizim tutumumuza bakalın:
Kafası dumanlı iki köylü, iki tu-
rist öldürerek bir cinayet mi işledi?
Soğukkanlılıkla suçluları kovuşturup
cezalarını verecek yerde milletçe u-
tanç krizlerine tutulmuşcasına avaz
avaz feryat ediyoruz:

- Rezil olduk!
- Eyvah, ne diyecekler?
- Hemen asmalı bu canavarları!

Toplunların suçlarına gelince... O
konuda lafı uzatmak gerekmez. En
amansız düşmanlarımızın Türkiye'ye
yüklemek istedikleri suçları Al-
manya'nın Musevîlere ve Amerika'nın

nın Vietnam'lılara yaptıklarıyla kı-
yaslamak yeter.

Kendimizi ölçüsüzce kötülemeye
yatkinliğimizin ve aynı durumda ya-
bancıların kendilerine âdeta öğren-
me payı çıkarabilmelerinin örnekle-
ri çok yakın geçmişte de görüldü.
Bırakın Güney Amerika'da Allahın
günü olup bitenleri, bırakın Arap
dünyasındaki benzer işleri, Kanada'da
çok ters bir Fransız milliyetçiliği
özentisiyle işlenen adam kaçırıp öl-
dürme suçunun tepkilerini inceleyin.
Baştan sona bir hafif gösterme ve
Kana'dayı bütünüyle temize çıkarma
çabasıyla karşılaşırsınız. Yayınlanan
son resmi rapor da suç «münferit
ve aslında önemsiz bir olay» diye ni-
teliyor.

Geçen hafta da Birleşik Amerika'nın
bir hapishanesinde ayaklanan
hükümlüler bazı gardiyanları rehine
tutarak pazarlığa girişmek isteyince
üstlerine ateş yağdırıldı. Otuz küsur
hükümlü tavuk gibi öldürüldü. Sekiz
rehine gardiyan da kimin attığı an-
laşılmayan kurşunlara hedef oldu.

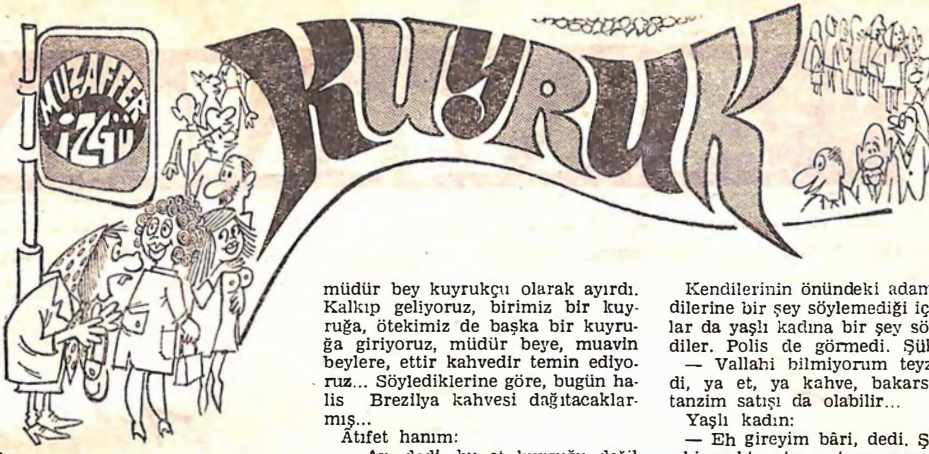
İnsan hayatını hiçe saymanın, hun-
harlığın, beceriksizlik ve şaşaşağılığın
bundan berbat bir örneği olabilir
mi?

Bir de geçen ilkbaharda Türki-
ye'de kaçırma ve rehine tutma olay-
ları sırasında gösterilen akılca tu-
tumu, ihtiyatı, insan hayatına saygı
duygusuyla kurmayca plânlama sa-
yesinde can kaybının asgariye indiri-
lmesinde kazanılan başarıyı hatırlayın.

Biz mi barbarımız?

Zekâ, cesaret ve çeşitli kabiliyet
konularında olduğu kadar karakter
bakımından da kendi değerimizi bil-
meli, kimseden geri kalmadığımızı
ve hattâ hayli önde bulunduğumuzu
görmeli, tersini söylemeye kalkışan-
lara karşı gerçekleri «Barbar sizsi-
niz!» diye bar bar bağırabilmeliyiz.

AKBABA

ATİFET hanım, kapıyı çocukları-
nın üstüne çekmeden önce, iyi-
den iyiye tenbih etti sekiz ya-
şındaki oğluna:

— Bak Osman, dedi, iki kardeşin
de sana emanet, onların ikisi de
senden küçük, ben gelinceye dek
sen sahip olacaksın onlara, pence-
reyi açmak yok, kapının önüne çık-
mak yok, ocakla kibritle oynamak
yok, kardeşlerinle kavga etmek
yok... Babanız gelince de annem git-
ti dersiniz, o gideceğim yeri biliyor.

— Atıfet hanım, hemen iki ev ötede-
ki bir kapıyı çaldı:

— Huu, Şükriye, kız Şükriye, de-
di.

Bir baş uzandı pencereden:
— Geliyorum Atıfet geliyorum, de-
di.

Bir dakika kapıda ya bekledi ya
beklemedi, Şükriye hanım çıktı di-
şarıya.

— Aaa Şükriye, dedi Atıfet, sen de
hep böyle geç kalıyorsun.

— Sorma kardeş, çocuklar, dedi
Şükriye...

Beşiktaş'a gelip de kuyruğa gir-
diklerinde, hemen hemen kuyruğun
en arka sıralarındaydılar. Atıfet:

— Ay kardeş ben sana demedim
mi? Baksana kuyruğa? dedi.

— Olsun canım, bekleriz.

Hemen onların önündeki adam:
— Siz ne diyorsunuz kardeşim,

dedi, ben ne zaman geldim, ancak
kuyruğun burasına yetişebildim. Siz
yine şanssızsınız, polis biraz önce
trafik tıkanıyor diye, kuyruğu bura-
dan kesip, yarısını aldı, arka soka-
ğa götürdü. Hadi hadi, ben kimseye
bir şey söylemem, evinizde çocuk-
larınız vardır şimdi...

— Hay sağolun kardeşim, dedi A-
tıfet... Kimbilir ne kadar yorulmuş-
sunuzdur burada?...

— Yoo, dedi adam, bu benim res-
mî görevim. Dairede iki hademeyi

müdür bey kuyrukçu olarak ayırdı.
Kalkıp geliyoruz, birimiz bir kuy-
ruğa, ötekimiz de başka bir kuyru-
ğa giriyoruz, müdür beye, muavin
beylere, ettir kahvedir temin edio-
ruz... Söylediklerine göre, bugün ha-
lis Brezilya kahvesi dağıtacaklar-
mış...

Atıfet hanım:
— Ay, dedi, bu et kuyruğu değil
mi?

— Vallahi hiç belli olmuyor, de-
di adam. Kuyruklar belirli yerlerde
oldukları için, kahveyi de, eti de,
bilmem neyi de aynı yerde satıyor-
lar. Sabahları bir memur dolayışır
kuyrukta, herkesin ne alacağını so-
ruyor, çokluk ne isterse o dağıtı-
yor...

Atıfet hanım Şükriye'ye döndü:
— Kardeş görüyor musun? dedi,
biz yanlış kuyruğa girmişiz, bu kuy-
ruk kahve kuyruğuymuş...

— Olsun olsun, dedi Şükriye ha-
nım, evde bir dirhem kahve yok,
hem de bizim bey çok tiryakidir,
şimdi eve kahveyle gidersem, kim-
bilir ne kadar sevinir.

Adam:
— Vallahi yine de bilmem ha, de-
di. Yâni kahve gibi bir şey kulağı-
ma çalındı da ondan böyle söylüyo-
rum. Bakmışsınız ettir dağıtılan...

— Şöyle alıp gidenleri göremiyorsun
ki...

— Nasıl görürsün ki, şu kuyruğa
bak!

Adam güldü:
— Bu gördüğünüz, daha bu so-
kaktaki. Kuyruk, şu karşıda gördü-
ğünüz sokağın içine giriyor, ondan
sonra sağa sapıyor, orada bir ha-
mam var, onu geçiyor, ondan sonra
bir caddeye çıkıyor, caddede şöyle
yüz adım gittikten sonra, oradaki
bir sokağın içine giriyor, işte dükkân
orada. Benim de buraya ilk ge-
lişim, amma bi seferinde görmüş-
tüm dükkânı...

Şükriye'nin arkasına biraz sonra
yaşlı bir kadın geldi durdu:

— Aa evlâdım ne kuyruğu bu? di-
ye sordu.

— Bu gördüğünüz, daha bu so-
kaktaki. Kuyruk, şu karşıda gördü-
ğünüz sokağın içine giriyor, ondan
sonra sağa sapıyor, orada bir ha-
mam var, onu geçiyor, ondan sonra
bir caddeye çıkıyor, caddede şöyle
yüz adım gittikten sonra, oradaki
bir sokağın içine giriyor, işte dükkân
orada. Benim de buraya ilk ge-
lişim, amma bi seferinde görmüş-
tüm dükkânı...

Şükriye'nin arkasına biraz sonra
yaşlı bir kadın geldi durdu:

— Aa evlâdım ne kuyruğu bu? di-
ye sordu.

— Bu gördüğünüz, daha bu so-
kaktaki. Kuyruk, şu karşıda gördü-
ğünüz sokağın içine giriyor, ondan
sonra sağa sapıyor, orada bir ha-
mam var, onu geçiyor, ondan sonra
bir caddeye çıkıyor, caddede şöyle
yüz adım gittikten sonra, oradaki
bir sokağın içine giriyor, işte dükkân
orada. Benim de buraya ilk ge-
lişim, amma bi seferinde görmüş-
tüm dükkânı...

Şükriye'nin arkasına biraz sonra
yaşlı bir kadın geldi durdu:

— Aa evlâdım ne kuyruğu bu? di-
ye sordu.

Kendilerinin önündeki adam, ken-
dilerine bir şey söylemediği için, on-
lar da yaşlı kadına bir şey söyleme-
diler. Polis de görmedi. Şükriye:
— Vallahi bilmiyorum teyze, de-
di, ya et, ya kahve, bakarsın bir
tanzim satışı da olabilir...

Yaşlı kadın:
— Eh gireyim bari, dedi. Şu kar-
şıkı parkta oturma canım sıkıl-
dı da. Et olsaydı bari... Söyle öğ-
len eve gidince, bi güzel yahni yap-
saydım... Yahniyi rahmetli benim
annem yapardı, önce soğanları şö-
le dörde dörde böler, sonra bir ta-
raftan eti tencerede kavırdı...

Atıfet:
— Etile soğan beraber kavrulur.
sa daha lezzetli olur teyze, dedi...

— Yoo, dedi ihtiyar kadın, siz
nerden bilirsiniz yemek yapmasını?
Şimdiki gençler, dul karı çorbası
gibi yapıyorlar yemeği. Etini, soğanı-
nı, sebzesini, nohutunu, tuzunu, bi-
berini hepsini bir atıyorlar tence-
renin içine, ondan sonra kapağını
kapatıp haydi bakalım komşuya çe-
ne çalmaya... Sonra öğlen olunca a-
dam geliyor eve, o dul karı çorbası
gibi yemeği, aman hanım ellerine
sağlık diyerek şapırdatta şapırdatta
yiyor... Bizim bey rahmetli, daha
tencereli ocakta görse, kapıyı çarp-
tıyla giderdi... Yemeği yerken de
bir bir sorardı, eti ne kadar kızart-
tın, kaç baş soğan doğradın, kaç
tas su döktün diye...

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

ğerler, ne cevizli muhallebiler yapar-
dım. Siz ne yapıyorsunuz, dayıyor-
sunuz adamın önüne haşlanmış pa-
tatesi, ye... Adam dediğin kuvvetli
olacak kızım, kuvvetli...

— Camm, dedi Atıfet hanım, kuv-
vetli olup da güreşe mi çıkacak?

Yaşlı kadın, sert sert baktı Atı-
fet'e:

— Güreşe çıkacak ya, dedi... Ada-
mı iyi yedirir, iyi içirirsen faydası
sana. Benim İhsan'ım rahmetli, bi
oturuştaki iki kilo eti yerdı de, ha-
nım hanım, daha var mı derdi.

Şükriye, geriye döndü, fısıltıyla:
— Zararı da sana olurdu değil
mi teyze? diye göz kırptı...

Yaşlı kadın:
— Niye bana olacaktı, dedi. Bir
günden bir güne incitmedi beni ra-
hmetlim.

— Hım, dedi Atıfet, öyleyse senin
rahmetli usluymuş...

— Uslydu kızım usluu, bir de-
diğimi iki etmezdi. Onun tek kız-
dığı şey, yemek meselesiydi.

Kuyruk bir türlü ilerlemiyordu.
Hattâ, bir adım bile... Sabahtan be-
ri aynı yerde bekliyorlardı. Atıfet,
öndeki adama:

— Acaba niye kuyruk ilerlemiyor?
diye sordu.

Adam, bilgici bir pozla:
— Belli, dedi, sizin ilk kuyruğa
girişiniz galiba? Daha durun baka-
lum, öyle zannediyorum ki, mal gel-
memiştir. Mal gelecek, içerde tar-
tılacak, sayılacak, etse paketlere,
kahveye torbalara konacak, ondan
sonra satış başlayacak.

Yaşlı kadın:
— Evlâdım, dedi öndeki adama,
kahvenin yanında kakule de veriyor-
lar mı, çoktandır kakuleli bir kah-
ve içmedim de...

— Ohooo teyze mashaallah, hani ya
kahveyi buldun, kakulesi kaldı...

Yaşlı kadın:
— Rahmetli, dedi benim İhsan e-
fendi çok severdi kakuleli kahveyi...
Fincan fincan ver içerdı. Şimdiki
gençler, gecede iki kahve içince uy-
uyamıyorlar. Benim İhsan'ım on-
beş fincan içerdı de, geceleri de
başını yastığa koyar koymaz uyuyu-
verirdi.

Önden arkaya doğru bir fısıltı ya-
yıldı:

— Kahve getiren gemi fırtınaya
yakalanmış...

Öndeki adam:
— Olsun canım, dedi, asır kaçın-
cı asır, fırtınaya tutulan gemiyi mi
kurtaramıyacaktılar yâni, biraz sonra
kurtarılacak.

Atıfet anlamadı:
— Ne olmuş kardeşim? dedi.

Adam geriye döndü:
— Hiç işte, bozgunculuk, dedi.
Güya bize kahve getiren gemi okya-
nusta fırtınaya tutulmuş... Ne var
yâni bozgunculuk edecek, gemi fı-
rtınaya tutulduysa, bunun helikopte-
ri var, kurtarma gemileri var, tu-
tar kurtarırlar gemiyi, bizi kahvesiz
koymazlar.

Şükriye:
— Bâri bugün et dağıtsalardı, ma-
dem gemi fırtınaya tutulmuş, dedi.

— Onun da fısıltısı sabahleyin çık-
tı, dedi adam. Daha siz gelmeden
bozguncular yine bir balon uçurdu-
lar. Et tâ dünden yola çıkmış Er-
zurum'dan, nasıl olsa gelir. Yalnız,
valiyle kasapların başkanı anlaşa-
mamışlar, araya valinin adamları
girmiş, Belediye başkanı girmiş, on-
lar da halledememişler, bu sefer a-
raya hatırlı kişileri koymuşlar, on-
lar da halledememişler, bu sabahki
duyduğum fısıltıya göre, güya bele-
diye başkan vekilinin kayınpederi-
yle, kasaplar derneği başkan vekili-
nin kayınpederleri masaya oturmuş-
lar. Yine fısıltılara bakılırsa, bugün
olmasa bile yarına anlaşacaklarmış.

Çok şeyi anlaşmışlar da, yalnız kuy-
ruk meselesi kalmış... Kasaplar biz
kuyruktan zarar ediyoruz diyorlar-
mış...

Yaşlı kadın:
— Kuyruktan mı? dedi, a evlâdım
bu kuyruk hangi dükkânın önünde

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Bozuldu ihtiyar kadın:
— Hıh eskidenmiş... Pekiyi, siz
şimdi burada öğleye kadar bekledik-
ten sonra, eve gidince ne yedirecek-
siniz adama?

Şükriye:
— Aman teyze, dedi, bizim beyin
yemeği sana mı düştü?

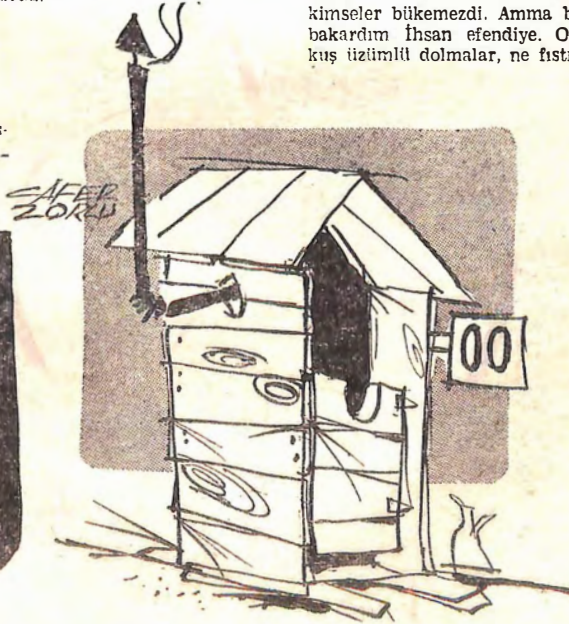
— Bana düştü ya, adamcağızları
bir deri bir kemik gördükçe yürek-
lerim sızlıyor... Rahmetli benim İh-
san efendi, tam yüz okkaydı. Bi bi-
lek vardı benim İhsan efendide,
kimseler bükemezdi. Amma ben de
bakardım İhsan efendiye. Ona ne
kuş tizimli dolmalar, ne fıstıklı ci-

Atıfet:
— Ohoo teyze, o eskidenmiş, de-
di...

Dargelirli vatandaşa 99 yıl vâdeyle mes-
ken kredisi verilecek. — Gazeteler —

99

Doksandokuz...

Yüz!

Millî duyguların Sahlandığı GÜN

VEDAT SAYGEL

HANI katlanmazsınız ya, başkasının vergisini ödeme zahmetine katlanırsanız; gitmezsiniz ya, vergi dairesine gitme tehlikesini göze alırsanız; vermezsiniz ya, vergi makbuzundaki yekünü aşan bir hesap çıkar da, size teslim edilen emanet paraya kendi cebinizden de bir miktar katmak zorunda kalırsanız aklınızda bulunsun, ya cebinizden verdiğiniz paranın üstüne bulursanız bir bardak su içeceksiniz, ya da devlete yanlışlıkla ödediğiniz fazla parayı geri almak için çok, ama çok müsait bir günü seçeceksiniz.

Nisanın onördördüncü günlü ricasını kıramadığım bir arkadaşın vergisini sekiz saatlik kuyruk nöbetinden sonra, yüzüymüş lira da cebimden katıp öderken:

— Yanlış hesap Bağdat'tan döner, demişlerdi. Verginin son günü. Buraya kadar gelmiş, bunca zahmetli çekmişken yatırım da, cezadan kurtulun bari. Eğer gerçekten bir yanlışlık varsa, gelir düzeltirsiniz sonra.

Emanet paraya eklemek paramızı da katıp, arkadaş borçtan; devleti de bizim arkadaştan kurtarıvermiştik.

Doğru yapmamışız meğer. Onca işinin arasında yaptığımı doğru olmadığını hiçbir ücret istemeden sevabına bir bir anlatan arkadaş:

— Bir dilekçe yazarak hemen git iste paranı, demişti.

Beşinci aydır hâlâ gidip geliyorum. Gidip geliyorum ama, paramı alamadım diye neden başkalarını suçlayayım? Bizim arkadaşın da söylediği gibi, vatandaş olarak en önemli eksikliğim, galiba yol yordam bilmememiz. Sen, gideceğin günü, izleyeceğin yolu, başvurucağın memuru bilmezsen, devlet ne yapar? Resmî daire dediğinin millî bayramı var. Dinî bayramı var. Arifesi var, teftiş var, toplantı var. Arifeysen, senin için mesaisini uzatamaz. Bayramsa, senin için daireyi açamaz. Senin için teftiş, toplantıyı geriye

atamaz. Haydi bunlar, tatili, sınırı belli günler. Bir de hesapta olmayan günler vardır ki, rastlamamak için onları önceden keşfetmek çok güç işte!

23 Nisan, 19 Mayıs, 27 Mayıs derken 30 Ağustos'u da geride bırakınca takvime baktım, 29 Ekime kadar bayramın ne millîsi var, ne dinîsi... Üstelik gelmişik Eytül'ün onbeşine, durulur mu! Ay sonunu getirmek için borç arayacağımıza, vergi dairesine gider hakkımızı arardım. Sağolsun, bizim fabrikanın işletme şefi de ilgili daireye telefonla durumu anlatmış.

— Hemen gelsin, demişler.

Aylardır açılı katlana imanı gevremiş, havale edile edile renk renk kalemle imzalanmaktan bakkal defterine dönmüş dilekçeyi kapmamla, daireye damlamam bir oldu! Vergi günlerinin kalabalığından eser yok. Bütün müracaatçıları top. lasak, bir minibüs doldurmaz.

Gide gele artık memurların ktl. yerlerini ezberlediğimden:

— Günaydın Hasan beyciğim, diyerek, çayını yudumlamaya hazırlanan Hasan beyin masasını herkesten önce göğüsleyverdim.

Ne selâmımı aldı, ne masasına bıraktığım dilekçeme baktı. Duyumamıştı zaar.

Olsun, bir kaç kelime fazla söylememle dudaklarım aşınmazdı ya... Çayını içsin, tekrarlarım selâmımı. İçerde de bir gürültü, memurlar arasında bir tartışma, binanın dışına çıkıyor sesleri. Neye bozulmuşlarsa, hepsi birbirlerine lâf yetiştirmeye çalışıyor.

Üç beş yudum aldı almadı, bir hisimla bardağı bırakıp:

— Elâlemin maskarası olduk bira der! diye söylenerek çekti bizim dilekçeyi önüne.

Müracaat numarasına bakıp, bizim evrakın gelip gelmediğini arayacak sanıyorum.

— İtibarımızı gölgeleyen böylesine önemli bir konu sürtlencemede bırakır mı? diyerek aldı kımız kalem eline.

İşimin bitirileceği sevinçle ağzını kulaklarımda, fısıldadım:

— Aman efendim, ne diye maskara olacaksınız? Keyfinizden sürtlencemede bırakmadınız ki... Araya bayramlar girdi, toplantılar girdi, teftişler...

Bizim dilekçenin altına bir tarih, bir numara kondurup, sürdü önüne:

— Kimseye bakacak yüzümüz kalmadı birader!

— Estağfurullah, ama...

«Dilekçeyi işleme yeniden sokmuyorum, ödeme emrinin gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum» diyeceğim ya, duyurmak ne mümkündür! Yarım çayı elinde, yüzü arkadaşlarına dönük, ha bre söyleniyor:

— Milletin sabrının taşması beklememeli birader.

— Yerden göğe haklısınız, dedim, bakmadı. Öksürdüm, bakmadı. Başladım yavaştan seslenmeye:

— Hasan beyciğim.

Hasan beyin kulakları duvar!

— Hazır bu konu ele alınmışken, mesele enine boyuna tartışılmalı, en iyi tedbir alınmalı. Millî duyguyu, millete ve memleketle fedakârca hizmet aşkını konuşmaya başladıkları andan itibaren öğretmeliyiz çocuklarımızı.

— Ah ağzını seveyim Hasan beyciğim. O duyguyu bir aşılacak, bir evrakın tamamlanması altı ay sürer mi? Bir hafta bile çok! Değil mi efendim?

Efendide ses yok.

— Boşuna eylenme, diyerek kolumu çekti biri.

Baktım, uğradığım günlerin yarısını birlikte geçirdiğimiz hademe.

— Neden?

— Böğün bu dayrede kimseyen konuşmaman da, ondan...

— Gene teftiş mi var?

Koridorlardaki iskemlesine doğru çekerken cevap verdi:

— Daha möhim.

— Toplantı mı var?

— Daha möhim.

— Demirbaş sayımı falan mı var?

— Cih... Bu hepsinden daha möhim!

— Mesai yok mu yanı bugün?

— Mesaiyi var ya, çalışmaya va.

kitleri yok.

— Peki, ne yapıyorlar?

— Eğil hele...

Dudaklarını yapıştırdığı kulağıma fısıldadı:

— Türk güreşini gurtarıyorlar!

Hayranlıkla mırıldandım:

— Yaa...

— He ya, dünden beri didiniyor adamlar.

Vatandaş olmaktan, insan geçinmekten böylesine utanç duyduğum bir gün daha hatırlamıyorum! Amiriyle, memuruyla koca bir daire en önemli yurt sorunlarından birine çare bulmak amacıyla gecesini gündüzüne katarken sen tut, alacağın olan yüzüymüş lirayı devletten bir an önce almanın peşine düş!

Kurtarmanın neresine gel iklerini anlamak amacıyla kapıdan başım

uzatıp şöyle bir göz attım, henüz kurtarmış sayılmazlardı ama hepsi de benden daha zayıf, daha kısa, daha çelimsiz olan adamlar canlarım dışlarına takmış, hâlâ azım ve inatla uğraşıp duruyorlardı!

— Gideyim bari, diye fısıldadım. Başka bir gün uğradım.

Dilekçeye bir baktı:

— Memduh beye havale etmiş, dedi. Gelmişken bi de ona uğra ister-sen.

— O nerde?

— İkinci katta... Merdivenden çık, ta garşına gelen gapı.

Çıktım ikinci katta, tam karşıma gelen kapıdan daldım:

— Memduh beyi görmek istiyorum, dedim odacıya.

Pencere önünde gitle söyleye sohbet eden bir memur kalabalığını işaret etti:

— Te karşıda...

Karşıda ama, karşıda bir kalabalık var.

— Hangisi?

— Te şu pelvan yapılı olanı... Baktım, maşallah hepsi de pehlivan yapılı.

— Cösterir misiniz?

— Te şu, al yanaklısı...

Tanrı nazardan saklasın hepsinin yanaklarından kan damlıyor! Daha fazla soramadım da, kalabalığa sokulup:

— Memduh bey, diye fısıldadım. Elindeki kâğıda birtakım numaralar yazan tombalak biri, arkadaşlarına:

— Gözümü yumduysam kör olayım. Sabaha kadar kurtarmanın yollarını düşündüm. diyerek dilekçemi aldı, hiçbir yerine bakmadan imzayı çaktı, tutuşturdu elim.

Bir taraftan memleket meselelerine kafa yormamanın utancını gizlemeye çabası, diğer taraftan nereye müracaat etmem gerektiğini öğrenme merakıyla:

— Hangimizin gözlüne uyku giriyor ki, diye karıştım lâfa...

Garanti bunlar da Türk güreşini kurtarmanın yollarını arıyorlardı. Zaten bu pehlivan yapılı adamlardan başka ne beklenirdi ki?...

Bir başkası:

— Millet olarak maddî mânevî bî. tün imkânlarımızı seferber etmez. sek daha yıllar yılı bu acı durumdan kurtulamayız, derken:

— Evet efendim, diye atıldım. Bu yurduğunuz gibi, uluslararası müsabaka dendi mi, mindere millete çıkmadıkça şampiyonluk beklemek hayal olur!

Memduh bey şöyle bir sağına soluna bakındı, birine göz etti, iki koluna iki kişi girdi, kendimi kor. dorda buldum!

— Memduh beyin iyi tarafına geldi. bekletmeden imzayı attı, işine gitsene, dedi biri. Başlarına dikilip, ne diye engellersin çalışmalarını?

— Türk güreşini kurtarmayı d. l. stinmiyorlar mıydı? diyecek oldum, ikincisi cevap verdi:

— Hem meseleyi bilmezsiniz, hem ne diye burnunuzu sokarsınız? Git meraklısına benzer bir tarafı var mı adamların?

— Bir kurtarmaktan falan bahş. diyorlardı da...

— Haa, dedi odacı. futbolu, gü. res anladın sen. Onlar iki gündür Türk futbolunu kurtarmanın çaresini arıyorlar!

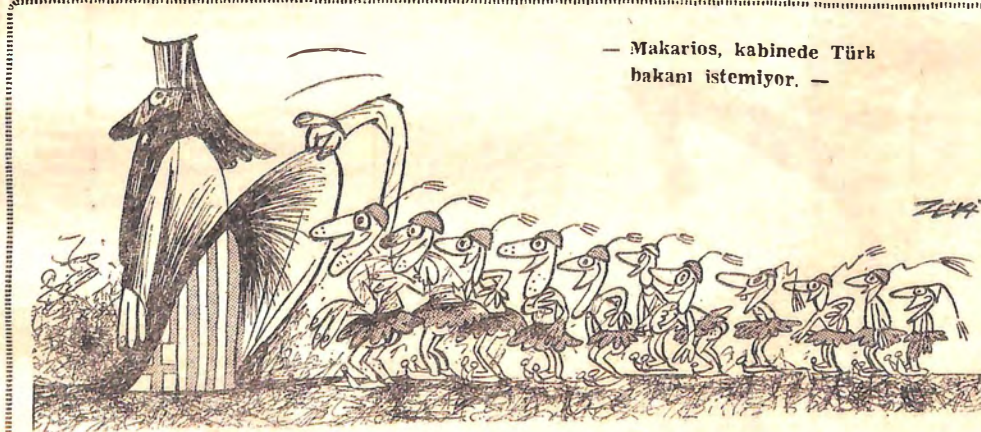
Her kısım millî bir sorunun çö. zümülve görevlenmişti anlaşıl.

— Sen şimdi doğur...

— Evet, nereye gideceğim?

Aldı dilekçeyi, altındaki notlara baktı:

— Doğru Advieye hanıma, dedi. Giriş kat, yedi numara...

— Makarios, kabinede Türk bakanı istemiyor. —

Yazısız

Yedi numarayı buldum, dert anla-
tacak insan yok! Çaycıya sordum.
— Nurettin beyin oradalar, dedi.
İç odada...

Sokuldum, içerde her tonda ses
bırbirine karışmış! GİRSEM, ya ka-
falarını karıştırırsam?... Çıkışını
bekledim çaycının:

— İçerde ne yapıyorlar?
— Valla ben de pek anlayamadım,
dedi. Bir şeyler kurtarıyorlar ama,
kurtardıkları Türk basketbolu mü,
Türk voleybolu mü onu anlayama-
dım!

Milli duyguların şahlandığı, bütün
personelin sporumuzu kurtarmak
amacıyla görev bölümü yaptığı bir
günde, para peşinde koşmanın u-
tancıyla vergi dairesinden uzaklaşır-
ken düşünüyordum: Herkes sporun
bir şubesini kurtarmaya didinirken,
ben seyirci mi kalmalıydım?

Olamazdı bul Peki ne yapacaktım?
Bizim şef akıl verdi:

Çaresiz, gene gidip gelip bizim
yüzyirmibeş lirayı nasıl nasıl kurtar-
acaktım! Aksi halde, oruca başla-
mak düşünüyordu ki, Ramazana daha
iki ay kala da başlanmazdı ki mü-
bareke!

Vedat SAYGEL

KASAP HAVASI!

YILDIZ YAĞMURU

Özlemlerle açılır her yıl İzmir'de Fuar;
İstanbul göklerinden Ege'ye yıldız yağar!

Ege'nin sevgilisidir O'nu bize getiren;
Güneş gibi parlıyor sahnede Zeki Müren!

Sabaha dek dinlenir yalnız söylese dahi;
Müzik şöleni verir bize Nesrin Sipahi!

Bir yana bülbülleri, bir yana da O'nu kıy;
Bülbülleri susturup şakır Behiye Aksoy!

Ya ses kraliçesi, ya da bir peri sayın;
Dinleyeni göklere çıkarır Emel Sayın!

Müziğiyle yükselip gönüllere taht kuran;
Sevda şarkısı okur Mediha Demirkıran!

Paris'te avucuna milyonlar sayan var da;
Ne kadar az alıyor Ajda Pekkan Fuar'da!

Ajda'yla barışması, kavgası basın'a tert;
Tırnakları yüzüyle karşılıyor bay Cömert!

Her gece şarkısını dinlerken İzmir bol bol,
Müziğini yürekten veriyor bize Erol!

Şarkılarından belli, özlem gönlünde yara;
Fikret nişan yapınca bir: «Oh!» çekti Hümeysra!

Neşesiz Sevda Ferdağ, özledi mi Taner'i?
O eski aşk günleri gemez ki artık geri...

Kaydedirdim sesini olsaydı teyple bir bant,
Yıldız gibi parıldar Samanyolu'nda Berkant!

Nişanlısı kulliste mutlak O'nu bekliyor;
Şarkıları acele okuyor Selda Alkor!

Acıklı türkülerle sanki canından bezgin;
Ağlatmak nu maksadın, cevap ver Ahmet Sezgin?

Fuar sahnelerinde vardır ayrı bir yeri;
Türkçe ve İngilizce okur Selma Güneri!

Gelecek yıl dızdızı göklere yükselecek;
«Sevineyeceğim!» deme, sev Neşe Karaböcek!

Bu yaz durdu durdu da anıma plâk patlattı;
Barış Manço deveye kolay hendek atlattı!

Biri türkü okuyor, biri şarkı ne güzel;
Nuri Sesigüzel'le diğeri Yaşar Özel!

Ezilmiş bir gariban show'u ile karışık;
Dolduruyor sakıya mangır Sadri Ahşık!

Herkes kendinden geçip seyreder güle güle;
Vurucu show veriyor, aferin Serengil'e!

Show'unu alkışlara yaparsanız bir oran;
Sahnede karşınıza çıkacak Orhan Boran!

Ya iki arkadaşdır, ya çingene karılar;
Hem bal veriyor, hem sokar sahnelerde Arılar!

Fuar sahnelerinin neşeli çiçekleri;
Pırl pırl espri şu Ateş Böcekleri!

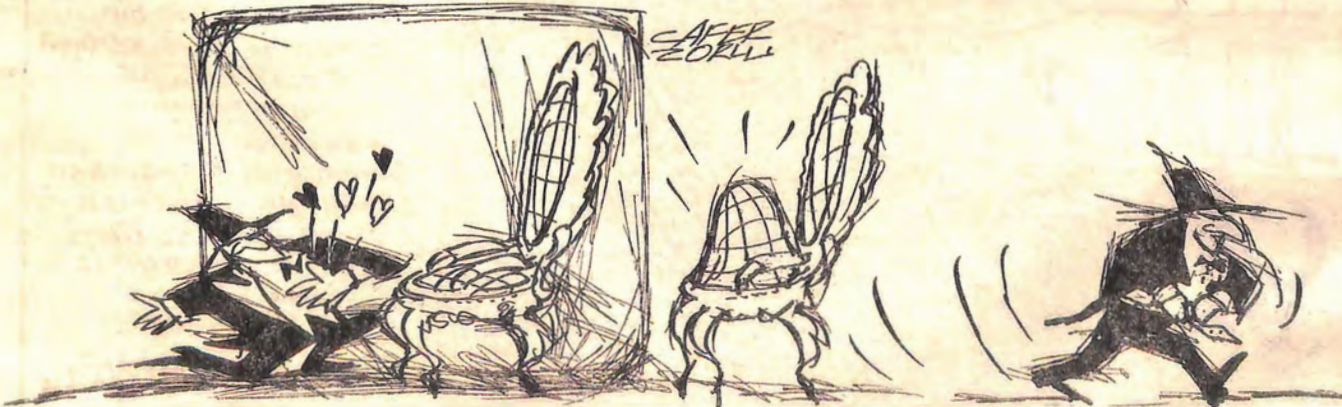
İzmir bu orkestrayı gelecek yıla bekler;
Burdan uçup gidecek, ah Beyaz Kelebekler!

Kendisini görmeye zamanım olmayacak;
Çok erken çıkıyormuş sahneye Bayan Bacak!

En sonunda O'nu da buldum ben sora sora;
Elinde mikrofona şarkıcı Ekrem Bora!

Fuar sahnelerinde daha nice yıldız var;
Burada kesiyorun, yazsam sayfalar dolar...

Mukadder ÖZAKMAN

AŞK VE...

SEKS!

HER Hafta bir Olay

ZEKİ

Karımla aramıza karakedi
şirmişti... Hem de yabancı
değil
bizim
kedi.

Bir de dönüp baktım ki...
karıma ilân-ı aşk
etmiyor mu...

vay alçak
namussuz!

Vay utanmaz
vayyy!..

vay
insafsız
vayyy!..

Bari düşmede yenilik
yapayım... Hep dört
ayak üstüne
düşüyoruz!..

fena çıktım...
iki hafta takımdaki
yerini alamaz...
ben de
şidip
yatayım!

yenilik yapmak öyle
kolay değilmiş be!
Yine dört ayak
üstüne düştük!
neyse biz saadet'e
gelelim...

Anla artık, anla beni... kocan seni
seviyor... Bilmem ki
nasıl
anlatsam?

şükür
barıştıranı!

Sizler de, böyle bir
durumla karşı karşıya
Kalabilirsiniz...
Kedinin rengine
bakıp ta öyle
benim gibi karamsar
olmayınız... Aranıza
giren Karakedileri
seviniz, okşayınız!..
benden
söylemesi

ŞAKİR SÖYLEMEZOĞLU

VAKİTSİZ ÖTENLER

«Dünya Evli Erkeklerle Dolu».

Bu bir roman isimidir. Yakında filmi de göreceğiz.

Ankara'daki siyasi çevreler böyle söyleyip, Adalet Partisinin son tek lifini yorumluyorlar. Ve diyorlar ki:

Dünyanın hep evli erkeklerle dolu olup olmadığını bilmeyiz ama, Adalet Partisi, fazla akıllı kimselerle dolu. Yalnız bir eksiklikleri var.

Başkalarının da en az kendileri kadar akıllı olabileceğini hiç kabul etmiyorlar. Zaten bugüne kadar başlarına ne geldiyse hep bundan geldi.

«Sol'u susturmak için Sağ'ı karşılarına dikeriz», dediler.

Olmadı.

«Olayları, Anayasa değişikliği için kullanırız», diye düşünüldü.

12 Mart Muhtırası ile karşılaştılar.

«Nihat Erim, bizim isteyip de yapamadığımız Anayasa değişikliklerini gerçekleştirtsin. Ondan sonra nasıl olsa iktidar bize geçecek. Biz de o zaman bunları istediğimiz gibi kullanırız» diye düşünüp, Anayasa değişikliklerine hemen baştan yüzde yüz angaje oldular. Sonunda 38. madde ile başları derde girdi.

Şimdi ise, artık vaktin geldiği kanısındalar.

AP. — CHP. koalisyonu fikri, bunun sonucu.

Adalet Partisinin, zincirleme gelen hatırlar sonucu bugünkü duruma geldiğini söyleyenler, eski iktidar partisinin bu koalisyon teklifini şöyle yorumluyorlar:

AP'deki o, kendilerini herkesten akıllı sanan bazı yöneticiler şimdi şu gayenin peşinde koşuyorlar:

Reformları yaptırmamak.

Bir AP. — CHP. koalisyonu demek, dörtte üç, AP. iktidarı demektir. Koalisyon, bu partilerin Meclis'teki temsil oranlarına göre kurulacağından, hükümette çoğunluk AP'nin elinde olacaktır. CHP. sol kanadı böyle bir koalisyona katılmayacağına göre, demek ki yanlarına gelecek olanlar da CHP'nin sağ kanadından olacaktır. Eh, böyle bir c. kibin başında ister Nihat Erim olsun, ister başka biri. Hiçbir şey değişmez.

Reformların ruhuna fatiha okunaktan başka yapacak iş kalmadı demektir.

Buraya kadar olanı, işin sadece baştafıdır. Bundan sonra sıra gelecektir AP'nin tek başına iktidarına.

Bir süre sonra bir patırtı bir şamata ve çatal kazık hikâyeleri ile koalisyon sona erecek, ya da seçime gidilecek. Bu da AP'nin tek başına iktidara dönmesini sağlayacaktır.

İşte, Adalet Partisinin amacı bunu temin etmektir ve sırf bunun için bu koalisyon teklifi ortaya atılmıştır.

Yalnız o zaman, ortadaki 12 Mart Muhtırası ne yapacağız? Sayın Başbakanın: «12 Mart öncesine dönülemez» sözünü nereye koyacağız? Anlaşılan, Adalet Partisi, 12 Mart Muhtırası ve de arkasından gelen Sıkı Yönetimi; silâhlı kuvvetlerin,

— Şehirlerarası çalışan otobüslerde çift şoför kullanılacak. —

silâhlı eylemcileri temizleyip, ortadaki gül güllistan yaptıktan sonra iktidarı tekrar AP'ye vermek için yaptıkları kanısında.

İşte, şimdi anlaşılan, Adalet Partisi kendisinin bu propagandasına kendi inanmış:

— Eh, artık vakit geldi diyerek, iktidarı almak için ortaya çıktı.

Önce bir koalisyonlu iktidar ve reformların camına okumak. Siz gelin de, çoğunluğunu AP'li ve gerisini de CHP'nin sağ kanadından gelenlerin

teşkil ettiği bir hükümetten Toprak Reformunu çıkarın bakalım. Yani bu hükümet, hazırlanmış olan Toprak Reformu Kanununu Meclis'e yollasın bakalım.

Zaten tek amaç da bu.

Anayasa değişikliği sırasında engelleyemedikleri reformları, koalisyon meclisiyle diyerek iktidara gelip durdurmak. Anayasa istediği kadar, birtakım reformların yapılması zorunluluğundan sözemiş olsun. Onlar yine eskisi gibi köş dinlerler.

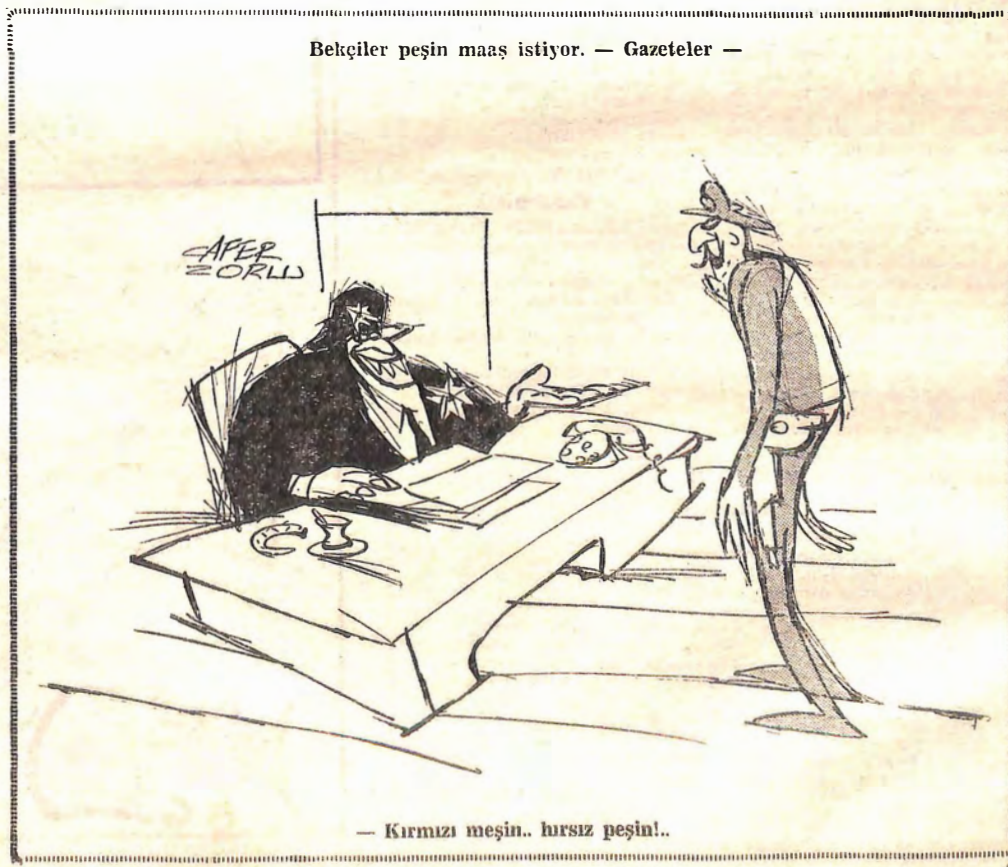
İşte sanıyorlar ki, bu kadar kaba bir hesabı ve yapılması istenilen şeyleri anlayacak kadar akıllı kimseler yok Türkiye'de. Olanı da zaten hep Adalet Partisinde. Bu yüzden de dışarda kalmış olanlar AP'ye:

— Buyur, diyecekler. Vakit geldi. Gel al iktidarı!...

Fakat böyle bir davet, AP'nin, gerçekleşmesine imkân olmayan bir hayali olarak kalacaktır.

Mehdi ZİT

Bekçiler peşin maaş istiyor. — Gazeteler —

— Kırmızı meşin.. hırsız peşin!..

— Şimdiye kadar politikacılar, halkı hep aldatmış. —

Kalkınma!

YEDİ

PAZARTESİ :

Şaşırtmaca

Çocukluğumuzda, Kurtuluş Sava-
şının nasıl kazanıldığını bizden bi-
raz büyüktüce olanlardan dinledikçe,
göğsümüz gururla kabarırdı. Savaş
yıllarında henüz dünyaya bile gel-
memiş olduklarını bildiğimiz halde,
anlattıklarını içtenlikle dinlerdik.
Soba borularının mezzilere yerleşti-
rilerek, bunları top namıylu sanan
düşmanın korkup kaçışına güler,
«Tabii birader» derdik, «bizdeki a-
kıl onlarda olsa, dünyayı parmakla-
rında oynatırlar.»

Bir manga insanla, bir alayın hak-
kından nasıl geldiğimizi dinlerken
soluğumuz kesilirdi. Düşman kala-
balık olduğumuzu sansın, geniş bir
alanı elimizde tuttuğumuza inansın
diye bu dağın doruğundan ateş e-
den, hoop karşı dağın doruğuna
sıçrar, bir ateş de oradan edermiş.

Maksat şaşırtmaca tabii... Şaşırt-
maca yapa yapa geldik o günden,
bugüne... Hepimizin parmağında
kaytana bağlı bir çift top, sabahın
akşamı takır da takır, takırdatıp
duruyoruz. Fakat insanlarımızdaki
o eski hoşgörü nerdeee? Lâk-lâk ses-
lerinden illallah diyen diyene... Ha-
ni biz de şikâyetçilerin safına geçe-

ceğiz ya, savaş anılarını hatırlayın-
ca kendimizi tutuyoruz.

Soba borusunu gösterip, düşmana
«Bunların topu bizimkinden çok»;
değişik yerlerden ateş edip «Bunla-
rın savaşçısı bizimkinden çok» de-
diren bir millet olarak kızmadan
önce düşünmemiz gerek.

O yıllarda savaş vardı, bugün Or-
tak Pazar var. Üyeler, fabrikaları
kurup, faaliyete geçtiğimizi sansın
diye lâk-lâk seferberliği açtık zaar.

Anlayacağınız, ortakları şaşırtıyo.
ruz yâni.

SALI :

TRT. örneği

Mısır Radyo - TV. merkezinde sa-
atli bomba bulunmuş.

Şaştık ki, ne şaşmak!...

Bomba dediğin etse etse ne kadar
yeri tahrip eder?

Radyodan kurtulmak istiyorsanız
dili ile yayımlarında gizli maksat a-
rasınıza birader!

ÇARŞAMBA :

Yanılmışız

Sanatkarlarımızdan Avrupalıların
zevklerine göre mal imâl etmeleri is-
teniyor.

Amaç, ihracatı arttırmak.

Rakımız, Avrupalıların zevklerine
göre şişeleniyor.

Amaç, kalite üstünlüğüne inandır-
mak.

Filtreli sigaralarımız Avrupalıların
zevklerine göre paketleniyor.

Amaç, Amerikan sigarasıyla reka-
bet yapmak.

DÜNÜMÜZDEN BİR ŞİİR :

Olmasaydı

Mevkiin safası bana yeterdi
Evinin etrafı çit olmasaydı,
Şairimin işimiz çoktan biterdi
Tarafeyn oyunda git olmasaydı!

Evler yıkılmasa satış olmazdı.
Orman kesilmese talas olmazdı
Tramvayda böyle dalaş olmazdı
Tasmasız bir sürü it olmasaydı.

Hey Rıza iş üstü temizlik olmaz
Bu zorlu geçitte densesizlik olmaz
Tiryaki değilsin titizlik olmaz
Ania şu mübarek bit olmasaydı.

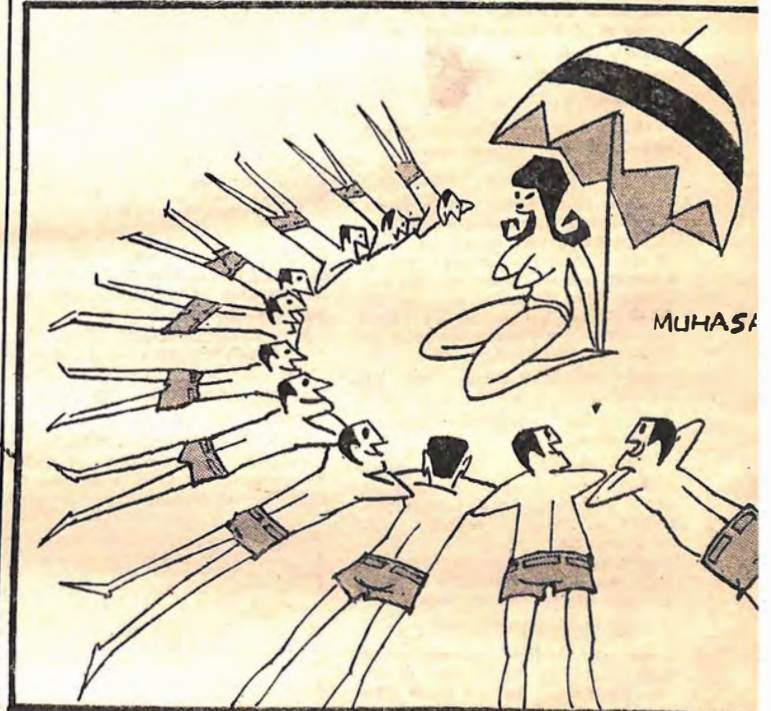
Rıza TEVFIK
Diken: 14/11/1918

ASKERİ MAYOLAR

Moda

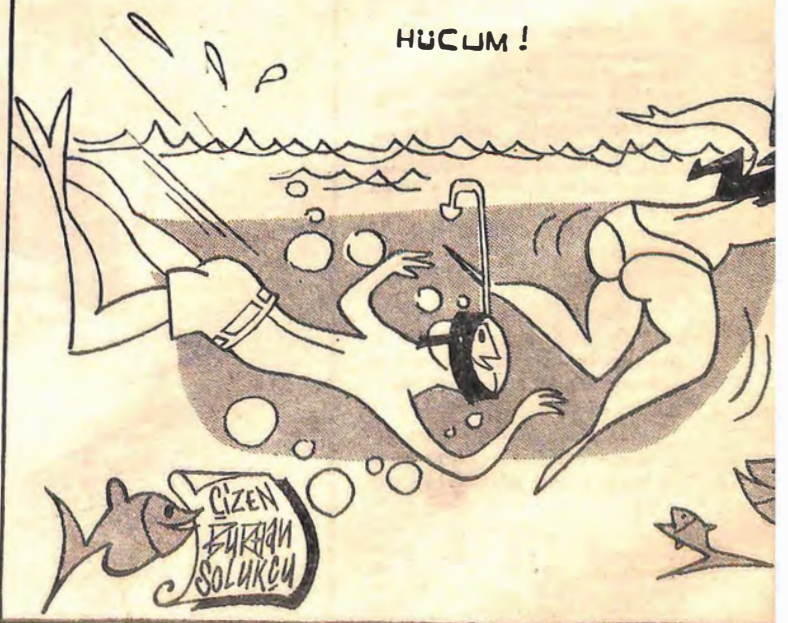

TARASSUT!

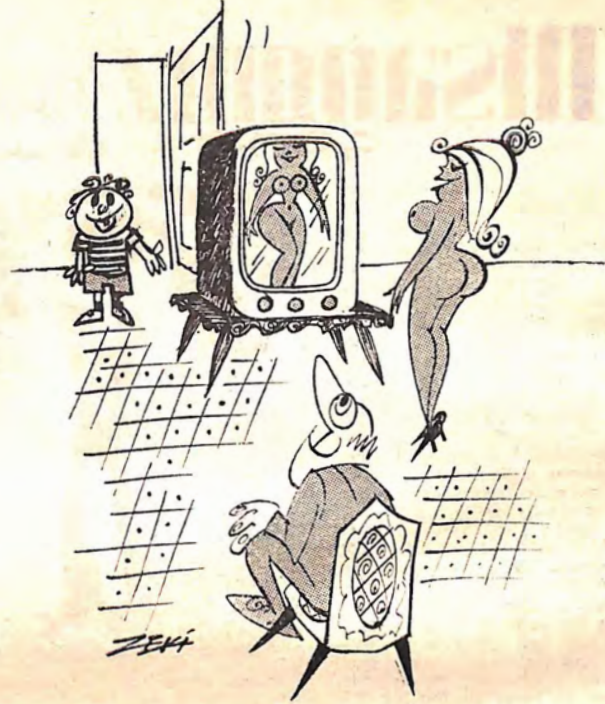
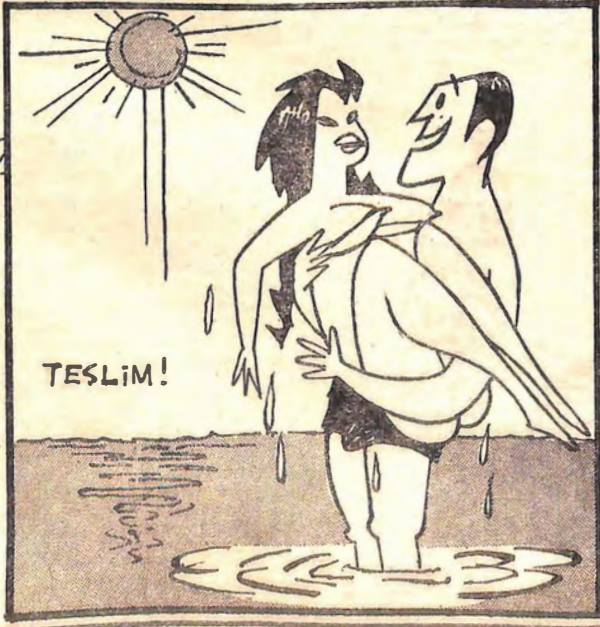
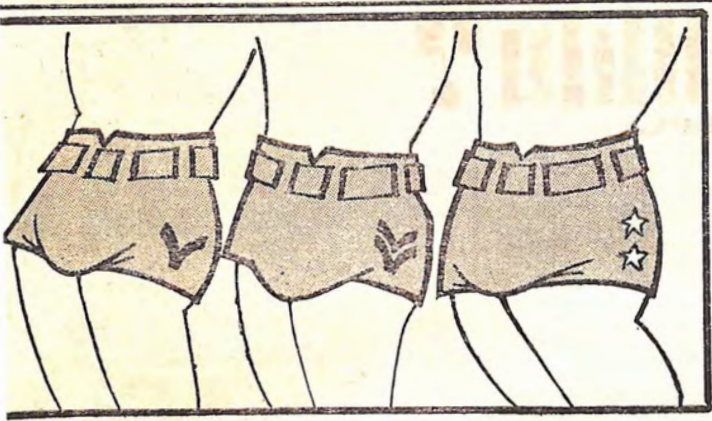

MUHASA

HÜCUM !

GİZEN
FURKAN
SOLUKCU

— Babam, size televizyon seyretmeye gelecekmış amca!..

Şimdi anladık bir pasaport uyduranın solugu Avrupa'da almasının nedenini. Amaç, Türkiye'de hasret kaldıklarının tadına, Avrupa'da bakmak!

PERŞEMBE :

İşte biz böyleyiz

Finikelliler kardeşini görünce, ünlü doktor Barnard'ın geldiğini sanmışlar.

Bizi yakından tanıyan biri olsa, yaradığımızı gösterdiğimiz ilgiden anlardı ya, tanımadığı için anlayamamış adamcağız.

Gelen, gerçekten kalb uzmanının kendi olaydı bu yakınlığı göremezdi ki...

Oysa bir şeye alkış tuttuk mu, mutlak bir yanılma vardır ucunda.

Fiyatlar yükseldi mi, hayat seviyenizin yükseldiğini sanırsınız.

Yasaklar kondu mu, düzensizliğin önlediğini sanırsınız.

Vergiler arttı mı, ödeme gücünüzün çoğaldığını sanırsınız.

Kardeşini görünce, Dr. Barnard'ın geldiğini sanmışsınız ne çıkar?

Daha şimdiden politikacıların birbirlerine girdiklerine bakıyoruz, özlener huzurun geldiğini sanıyoruz.

CUMA :

Nümunelik

Yönetim Kurulu Başkanını suçlayan TRT. Genel Müdürü Öğün, yaptığı uzun açıklamanın bir yerinde,

GÜN

«Televizyonu olmayan nâdir ülkelerden biriyiz» diyor. Maalesef paşam.

Olmayan o şeyin sadece vergisi var ki, mantık hudutlarını, insaf hudutlarını aşan!

CUMARTESİ :

Geçmiş olmasaydı

Çıkardık gözden iki milyon lirayı, ışıık ve ses oyunlarıyla Sultanahmet'te tarihi canlandırmaya çalışıyoruz.

Bir on milyoncuk da Harem Darresinin onarılmasına harcadık, saray hayatını canlandırıyoruz.

Sıra geldi Binbirdirek'teki eski ramazan eğlencelerine...

Ne işimiz var yarınla, yaşadığımız günle?...

Avunup duruyoruz «Dün» le...

PAZAR :

İşe bakan

Kıbrıs'ta elektrikler kesilince halk, Grivas'ın harekete geçtiğini sanmış. Neden acaba?

Bizde de elektrik kesilir ama bir an olsun paniğe kapılmayız.

Işıklar söndü mü söndü, İETT'de mesalin başladığını anlarız.

Vedat SAYGEL.

GÜNÜMÜZDEN BİR ŞİİR :

Olsaydı

Ne hayatın tadı, ne kent kahrı
Her şey dileğince olup bitseydi.
Ne adaylar yeter oyu alırdı
Gerçekleri bir bir deyip gitseydi.

İnan hiç kimsede kalmazdı tasa,
Ne huy değışirdi, ne Anayasa,
Mutluluk akardı Keşan'dan Kars'a
Maşlar masrafa biraz yetseydi!

Yarın yıllık oruç kitaba sığmaz
Kişi keyif için dalaşır durmaz
Sayın Erim biraz davranıp kurnaz
Geçim sorununu bir halletseydi.

AKBABA

Nişanımız nasıl Oldu?

Cenap Gülsen

HANI basireti bağlanmak derler ya, bizim nişanlanma işi öyle oldu işte. Hani insanın öyle zamanları olur tak boynuna bir ip, götür götürdüğün yere, yap yapabiliğini... İşte öyle oldu bizim nişan. Bir nişan töreni yaptık rezalet mi rezalet!... Hâla düşünürüm de, böyle bir nişanı nasıl olup yaptığımıza bir türlü akıl erdiremem. Aradan bunca zaman geçti hâlâ o nişan akıma geldikçe utançımdan yüzüm kızarır, sinirden zangır zangır titrerim.

Önce, nişan için karşılıklı hediyeler alınacak dediler. Kızın anası babası kardeşleri, benim anam babam kardeşlerim.. yengeler, halalar, teyzeler vardık gittik İzmir'e. Döküldük on onbeş kişi İzmir'in Kemeralı çarşısına. En önde elleri arkasında tek başına babam gidiyor. Ama ne gidiş... Hani derler ya İstanbul'un birinci fatihi; ikinci, üçüncü fatihi diye. İşte babam da bir İzmir fatihi ama birinci fatih mi, üçüncü fatih mi bilmiyorum! Babamın arkasında da kavgı gürlüti biz. Her kafadan bir ses. Ulan nene gerek senin böyle şeyler? Nişan mı yapıyorsun, al bir yüzük, tak kızın parmağına, tamam. Hediye mi alınacak, bırak kim alırsa alsın. Senin ne işin var buralarda? Dedik ya basiretimiz bağlanmış. Hem bağlanmış ki sağlam bağlanmış.

Anam yaman kadındır. Nerden bulduysa bir kart bulmuş gelmiş. Kimseye yaptırmadan uzattı: — Çok ucuzmuş, buraya gidelim, dedi.

Kız desen daha bir yaman. Çeyizini en azından Beğ'ten, Kibar'dan düzecek. Hani elinde olsa tutup bizi Paris'e, Roma'ya, Londra'ya götürecek ama, ne yapmış şimdilik gücü yetmiyor. Gün gelip onu da yapacak. Bir şey demiyor ama biz Kemeralı'nda sağa sola girip çıkıkça hırslı kendini yiyip yitiyor. Tırnaklarını avucuna geçirilmiş yumruğunu bir sıkıştı var.. uy anam uy! Kızın eli parça parça olacak. Parça parça olacak da kız elini hepimizin suratına fırlatıp atacak. Öylesine dehşet bir kız işte. O ufacak tefecik kızın bir yürüyüşü var, sanki Kemeralı, Zaloğlu Rüstem'in gürlüyle gümbür gümbür dövülüyor. Yok, vallah bu sokak bu kızı dayanmaz. Dayanmaz da toz olup, duman olup, çok olup erir gider...

Anamın İzmir'e ilk gelişi. Ama dedim ya, yaman kadındır anam. Sağa sordu, sola sordu, ne yaptı etti aradığı dükkânı buldu. Hepimizi tıktı içeriye. Kızda bir surat bir surat... Anam da hunzır mı hunzır. En pespaye şeyleri çıkartıp çıkartıp kızı «Çok güzelmiş değil mi?» diye sorup da tasdik ettirmeye kalkmıyor mu?... Kız hırslından çatladı çatlayacak. Kız; Kemeralı'nı anamın da, benim de başımıza yıkacak... Bakıtım işler iyice sarpa sarıyor; anamı, bunlar çok pahalı, daha ucuz bir yer biliyorum diyerek zorla dışarıya çıkardım. Anam gözünün tuttuğu üç beş yere daha soktu bizi ama bir şey çıkaramadı.

Neysse vardık Beğ'e. Kızın yüzü azıcık gülmeye başladı. Bu kez anam astı suratını. Kız gözle kaş arasında yedi parça şeyi beğeniverdi. Sonradan Karamürsel'e gittik öyle. Cihan'a gittik öyle... Kız mağazaya giriyor, şöyle bir dolanıyor; şu, şu, şu deyip dokuz parça şeyi masanın üstüne çıkartıveriyor. Vallahi böylelesine dehşet bir kız işte.

Anam fiyatları öğrenince bir salandı. Bana usulca:

— Bunlarla o baktığımız şeyler aynı mal, dedi.

— Olsun varın, dedim. Buranın süksesi var.

— Nasıl olsun varın? Ne süksesiymiş?... dedi anam kızgın. Gel de anlat...

— Bak anne, dedim. Bir malı Beğ'ten almak başka, başka bir yerden almak yine başka. Mal aynı mal olsa da, Beğ'ten aldın mı başka mal oluyor. Yâni Beğ'ten almak iyi oluyor işte...

— Ama anamın aklı bir türlü almıyor. Anam durup durup:

— Ama bunlar aynı mal... deyip başka bir şey demiyor.

Ulan ana sus artık be! Anladık aynı malı... Kız bilmiyor mu bunların aynı mal olduğunu? Biliyor. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Alan da satan da hep biliyor. Ama o «Beğ'ten aldık», «Cihan'dan aldık» demesi yok mu?... Arkadaşları kıza soracaklar: «Geceliği nereden aldın?» O şöyle bir burun kıvrıracak, ayak ayak üstüne atacak, umursamaz bir tavırla, «İkbal'den şekerim...» diyecek. «Çantayı?...», «O. ral'dan hayatım...», «Elbiseyi?...», «Bonmarşe'den canım...» Sen gel de anama anlat bunları...

Uzatmayalım, alacaklarımızı alıp döndük kasabamıza. Kasabamız büyük bi kasaba.

Buraya dek olanlar yine iyi. İşin asıl rezaleti bundan sonra çıktı.

— Nişan töreni yapacağız!... dediler.

Taa çocukluğumdan beri nişan, düğün törenlerinden nefret ederim. Onun için:

— Olmaz! deyip kestirip attım.

Anam inadımı bildiğinden üstüne vermedi. Ama ötekiler: Yengeler, amcalar, halalar... «Küçük bir şey» dediler, «Hemen aile arasında» dediler, «Sekiz on kişiyi geçmez» dediler, «Kurukuruya yüzük mü takılır?» dediler. Kısacası herkes bir şeyler söyledi. Sanki nişanlanan ben değilim de onlar. Baktım çenelelerinden rahat yok, «kendî aramızda bir şey olacak» da diyorlar:

— Pekî, dedim.

Ben yine öldürseler olur demedim ya, kız benden baskın çıktı. Ne dedimse dinletemedim. Diretti de diretti.

Biz «olur» der demez, taa Fizan'daki akrabalara dek her bir yere haber salındı: «Kızımız ile oğlumuz (.....) nişan törenlerine şeref vermeniz bizleri mutlulacaktır. Babası , Babası » Doksandokuzuncu göbekten akrabalar bile unutulmadı. Bizimkiler böyle yaparlar da kız evi durur mu?... Onlar dahi cümle hısım akrabayı kızları ve oğulları.

nın nişan törenine davet ettiler. «Ne yapıyorsunuz?» demeye kalmadı, konu komşu davet edildi. Konu komşu gözlerini doyurmadı, mahalleyi çaldılar. Hani utanmasalar kasabanın meydanında davul çaldırıp tüm kasabalıyı nişana çağıracaktı. Ve böylece ben diyeyim 500, siz deyin 5000 kişi davet olundu nişanımıza.

Nişanımız 23 Nisan Çocuk Bayramı akşamı olacaktı. O gün sabah-tan bizim evde bir hazırlık bir hazırlık... Bir telâş bir telâş... Evi dip-tan tırnağa grapon kâğıtları, bayraklar, fenerler, balonlarla süsle-diler. Anam, kız evine gider gelir, kız bizim eve... Kızın anası bir kendi evlerinde, bir bizim evde. Sanki dünya bizim evin etrafında dönlüyor. Sabah erkenden komşulardan bizim eve sini yağmaya başladı. Evde yirmi otuz sini oldu.

— Anne bu siniler ne? dedim.

— Kızın hediyelerini göndereceğiz ya... dedi anam.

— Eee?... dedim.

— Ee'si öyle işte. Sinilere koyup göndereceğiz. Adet böyle, dedi.

Vay başıma gelenler!

— Bu sinileri götürün! Geri verin sahiplerine!... diye bağıldım.

Anam taktik değiştirdi. Sanki devlet sırrı söyleyecek gibi beni bir kenara çekip kulağıma:

— Sus, sesini çıkarma, kızın anesi öyle istiyor. «Bir tanecek kızını var, pek özeniyorum» diyormuş, dedi.

— Bu kadar çok sini n'olacak böyle?... dedim.

— Aaa, o nasıl lâf öyle? dedi anam kızgın. Bizim aile şerefimiz var. İki siniyle nişan yaptı dedirtip beni elegine rezil mi edeceksin? Varsın siniler boş gidip boş gelsin... Kızın annesi de böyle munasip gör-dü.

Attım kendimi dışarıya... Canım sıkın dolaşıyorum. Geçit töreninin yapıldığı ana caddeye vardım. Halk yolun iki yanındaki kaldırımları tıklım tıklım doldurmuş. Az sonra yolun öteki ucundan belediye bandosu görüldü. Sonra lise, ortaokul ve ilkokullar... Yandım anam! En arkada da bizim siniler... Mahallede ne kadar çocuk varsa, başlatında üstleri işlemeli bezlerle örtülü birer sini, takılmışlar kortejin peşine, ikişerli sıralar halinde anlı şanlı geçiyorlar. Ah ana ahi Bunca domuzluk nerden de aklına gelir bilmem ki?... Siniler önlerinden geçtikçe millette bir alkış, bir alkış... deme gitsin. Sanki İran Şahı gelmiş de yer gök alkıştan, «yaşaa», «varol» dan gün-bir gümbür inliyor:

— Bravooo!... Yaşaaa!...

— oğlu ile, nın kızını nişanlanıyor...

— Aaaa. ahhh... Benim nişanım da böyle olmuştu işte.

— Aaa.. böyle çarşı ortasında da sini dolaştırmak ayıp vallahi...

— N'olacak, sonradan görmeler...

— Bravo! Yaşaaa! Varol!...

— Ya ya ya, şa şa şa!...

Hemen eve koştum:

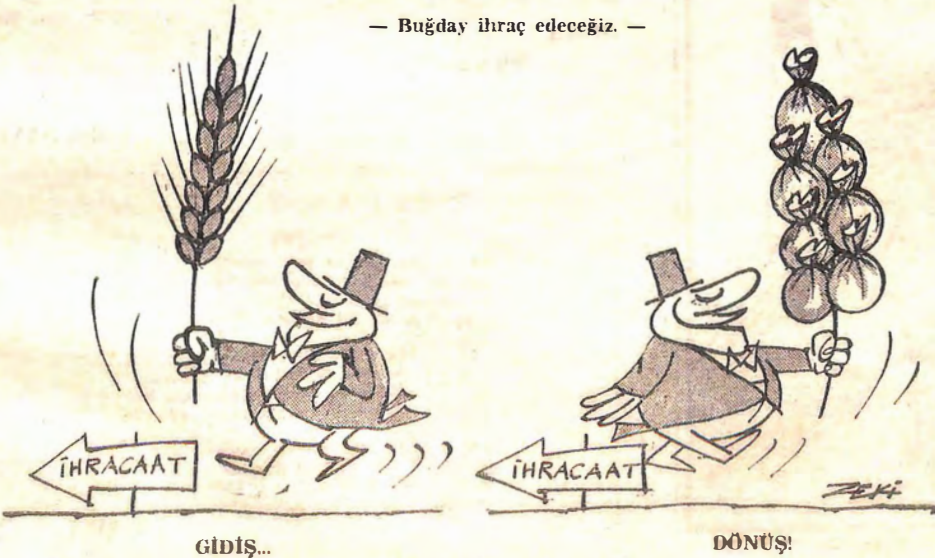
— Annem nerde? dedim.

— Törene, sinilerin geçişini görmeye gitti, dediler.

Anam az sonra kan ter içinde geldi. Sevincinden ağzı kulaklarına varıyor. Taa uzaktan bar bar bağırıyordu:

— Bizimki gibi bir nişanı bu kasaba şimdiye kadar ne görmüştür, ne de bundan sonra görür. Çok güzel oldu.

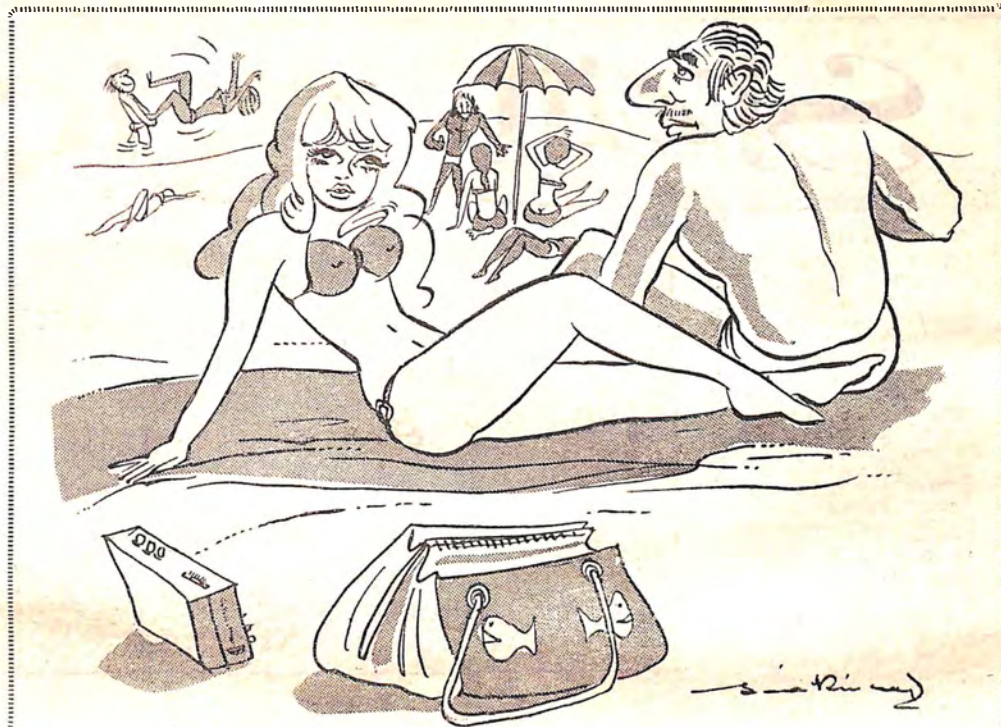
Akşam oldu. Yemekler yendi. Kızı arkadaşları iki saat süsle-diler, püsle-diler. Taktılar takıştırdılar... Kız oldu bir içim su. Bir içim su ki Sarâ Pınarı suyu haltetmiş yanında. Saçları ipek ipek. Gözler âbı gözleri. Dudaklar buzlu sudaki kirazlar gibi buğulu. Boynu kuğu boynu, göğüsler gerilmiş birer yay. Bel sanki çiçek sapı da biraz sertçe tutsam kırılıverecek... Kız bir olmuş, bir olmuş otur da kabak çekirdeği gibi çıtır çıtır ye! Zaten ki-

Gidiş...

DÖNÜŞ!

zın bu güzelliği değil mi aklımı başından alıp da beni bu haliye düşüren?...
— Tam içeriye gireceğiz, tören başlayacak, kız:
— Elele mi gireceğiz, kolkola mı? demez mi?
— Al bir tane daha!
— Ne farkeder ki, dedim. Nasıl olursa olsun.
— Aaa, olur mu, dedi kız. Bunun elbet bir usulü bir adabı vardır. E-
leğine rezil mi olacağız? Usulü ney-
se öyle girelim.
— Bu işi en iyi yengem bilir. Ama yengem meydanlarda yok. Kız:
— Nursel ablasına soralım, dedi.
Nursel ablasını bulup getirdiler.
Nursel ablası da:
— Vallahi biz Yılmaz'la kolkola girmiştik ama düğünde miydi, ni-
şanda mıydı pek iyi hatırlamıyo-
rum, dedi. Firuzanın teyzeye sora-
lum.
— Firuzanın teyzeye bir şey soruldu
ya, başladı anlatmaya:
— Vallahi çocuklar ne desem bil-
mem ki... Eski nişanlar başka türlü
olurdu. Kız ve oğlan evlerinden kar-
şılıklı mendiller alıp verilip de
söz kesildikten sonra nişan günü sa-
bahtı oğlan evinin kadınları yüzüğü
ve hediyelerini alıp kız evine gider-
lerdi. Kızın beline kırmızı bir ku-
şak bağlanır, önde gelen kadınlar-
dan biri yüzüğü takardı. Sonra kı-
zın anası ortaya çıkar, hediyeleri
toplardı. Çalgılar çalınır, oyunlar
oyunur...
— Firuzanın teyze eski nişanları bi-
tirip de:
— Aah!... Benim nişanım, diye
kendi nişanını anlatmaya koyulun-
ca baktılar ki hayır yok, bu iş Firu-
zanım teyzeyle olacak işlerden de-
ğil, yeniden yengemi aramaya baş-
ladılar. Ama yengem ortalarda yok.
Sanki yer yarıldı da içine girdi.
— Millet içeride bizi bekliyor, biz
«antre»de durmuş kolkola mı, elele
mi diye çene çalıyoruz. Boynunuz
altınızda kalsın! Kız da «Usulü ney-
se öyle girerim. Usulünü öğrenme-
den bir adım atmam!» deyip başka
bir şey demiyor.
— Baktım işler iyice sarpa sarıyor,
iki saatir olanları şaşkınlıkla izle-
yen arkadaşlarımdan birine göz
kurttum. Arkadaşım anladı ve inan-
dırıcı bir sesle:
— Buradaki nişanlarda âdet şö-
yür... diye söze başladı.
— Ve hiç teklemeyen, büyük bir cid-
diyetle devam etti:

Erkek — Yaz başında dört beş kişiyle geziyordum, şimdi bire düştü...
Kadın — Eee, yaz sonu her yerde tenzilât var!..

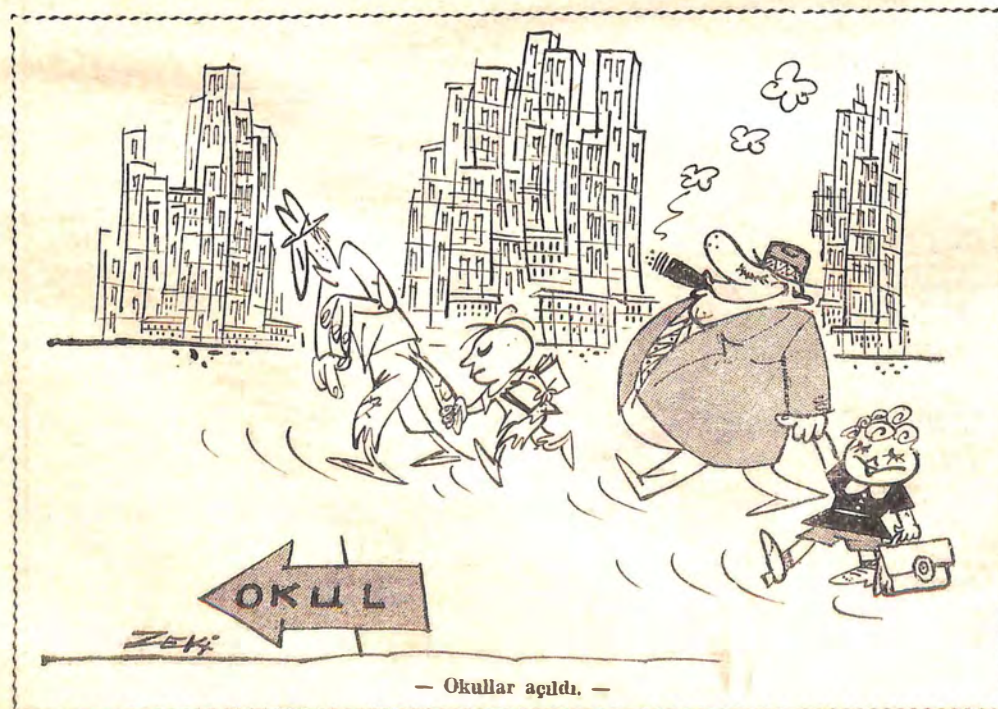
— Kız ile oğlan salona yanyana girerler. Oğlan yarım adım geride-
dir. Oğlan sağda, kız solda... Oğ-
lan sol elinin hemen ucuyla kızın
sağ omuzundan hafifçe tutar. Kızın
başı biraz öne eğiktir. Oğlan dik yü-
rür. Hiç sağa sola bakmadan gider
yerlerine otururlar. Otururlarken
başlarını hafifçe eğerek konukları
selâmlarlar.
— Arkadaşım sözlerini bitirince, kız
ültilmatomu verdi:
— Dikkat et, ne denildiyse aynen
yap! Bir falso yapıp da beni elegü-
ne, arkadaşlarıma rezil edeyim de-
me. Tamam mı?...
— Ulan kız, ben bütün bunları senin
burnundan fitil fitil getirmezsem!...
— Arkadaşımın dediğine içeriye gir-
dik. Bir alkış koptu. Usulünce yer-

lerimize oturduk. Kız:
— Aferin! dedi.
— Biz oturduk, dayım yerinden fırla-
dı:
— Bu sandalyeler olmaz. Çabuk
iki koltuk getirin!
— Be dayı, be gözümlü sevdiğimin da-
yası, madem bu sandalyeler olmaya-
caktı da şimdiye dek nerdeydin?...
— Nuh Nebi'den kalma kocaman, ar-
kalıklı iki devâsa koltuk getirdiler.
Artık koltuklar ananın gelinlik çe-
yizi mi, yoksa ninemden mi kalma
bilmiyorum! Oturduk. Salon, salona
açılan üç oda tıkım tıkım dolu.
Millet balık istifi. Bütün gözler üs-
tümüzde. Vitrinde «teşhir» edilen eş-
ya gibi, mal gibi ona buna «teşhir»
ediliyor. Aaa! ah!... Ben bu hal-
lere de mi düşecektim? Kız, ben

sana bütün bunları bir bir sormaz-
sam...
— Az sonra aile büyüğümüz Nurettin
amca elinde iki yüzükle ortaya çık-
tı. Biz de kızla ayağa kalktık. Nu-
rettin amca uzun bir konuşmadan
sonra «saadetler» dileyerek yüzükle-
ri taktı. Pikaba bir tango kondu.
Kızla dansa kalktık...
— Gittide bizim nişan iyice havası-
nı buldu. Akrabalardan biri çekmiş
kafayı, çekmiş kafayı « oynayaca-
ğım » diye tutturdu:
— Harmandalı oynayacağım!
— Yapma, etme Hüsam...
— Konyalı da oynayacağım!
— Gel otur yerine...
— Bennın nişanında
oynamazsam ayıp olur. Çiftetelli de
oynayacağım.
— Oynadı da... Biraz harmandalı, bi-
raz tango. Biraz çaça, biraz Konya-
lı. Biraz twist, biraz çiftetelli...
— Velhasıl biz böylece hem «Alatur-
kalı», hem «Alafrangalı», içinde si-
nisi de, dansı da, oyunu da bulunan,
twistli, harmandalı, hiç eksiksiz,
dört başı mâmur bir nişan yaptık.
Oldu bitti.
— Nişan oldu bitti ama çilemiz da-
ha bitmemiş olacak ki ertesi sabah
erkenden kız geldi. Nerden aklına
geldiyse gelmiş:
— Nişanlandığımızı gazeteyle ilân
edelim, dedi.
— Günü geçti, dedim. O iş dün
olacaktı.
— Kız hiç orahı değil:
— Şöyle kuşlu, çiçekli güzel bir
çerçeve yapınlar... dedi.
— Günü geçti diyorum.
— Olsun varsın; bir gün önce, bir
gün sonra. Gazetede adımız çıksın
da... Büyülttür, çerçeveletir evimi-
zin bir köşesine asarız.
— Nişanlanalı nerdeyse bir yıl ola-
cak, kız hâlâ «gazeteye ilân» diyor
da başka bir şey demiyor:
— Gazeteye ilân vermezsen senin-
le dünyada evlenmem!...
— Onun içindir ki, işbu aşağıdaki sa-
tırlar kızın tehdidiyle yazılmış olup
ilân hükmündedir: «Salıse'yle biz 23
Nisan tarihinde nişanlandık. Ve de
nişanımız aynen yukarıda anlattığım
gibi oldu. Dosta düşmana, duyana
duymayana, hımsın akrabaya, ve dahi
biçimle vatandaşlara ilân olunur...»

Cenap GÜVEN

13

— Okullar açıldı. —

SİZİN İÇİN

ŞÜPHE

Çok şakacı olan arkadaşı Salih'le, akşam üzeri hem sohbet ediyor, hem de pencereden sokağı seyrediyorduk.

Aniden bir gürültü koptu. Bir de baktık sokağın bir ucunda üç dört kişi müthiş bir kavgaya tutuşmuş, bir sürü adam da onları seyrediyordu.

O sırada bir kadın koşa koşa gelip bizim pencerenin önünde durdu. Halinden telaşlı ve heyecanlı olduğu belli oluyordu. Elhyle kavgayı göstererek, merak içinde bize sordu:

— Ne oluyor orda öyle kuzum?

Salih gözünü kavgadan ayırmaksızın cevap verdi:

— Hiç...

Kadın daha da telaşlı:

— Cevap versenize yavrum, dedi.

Salih, kadını başından savmak için:

— Teyze, dedi, bırak da seyredelim yahu. Hem sana ne, ne olursa olsun.

Kadın bu sefer soluk sığdı:

— Kocamdan şüpheleniyorum, dedi.

Salih'in sabrı taşmıştı:

— O bakımdan hiç meraklanmayın hanımefendi. Kocanız sizi bunca adamın gözü önünde de aldatacak değil ya!

Adnan YAĞCI
Feriköy, Barutane Cad.
Çobanoğlu sokak No. 59
İSTANBUL

USTA ŞOFÖR

Motorlu yürüyüşe çıkmadan önce, şoförlüğü askerde öğrenmiş er'e:

— Aman aslanım, heyecanlanmadan dikkatli kulian, canınızdan önce araç devlet malı...

Yürüyüş başlayıp şehirden çıktıktan sonra, bizim şoför:

— Korkmayın komutanım, ben sivilken de şofördüm. Önce traktör kullandım. Sonra açık araba aldık, hep ben kullanırdım, dedi.

— Peki dikkat et, dedim.

Bu konuşmadan az sonra jeepi şarampola yuvarladı. Kazayı hafif atlattık. Askere:

— Hani aslanım sen iyi şofördün? dedim.

Şoför yarı korkulu, yarı heyecanlı:

— Vallahi komutanım, ben memlekette koyun çobanıydım, deyip işin içinden çıktı.

İbrahim BAKIM
2. Or. M. Mek. HBR.
MRK. KS. A.

KONYA İSPANAK

Bir gün kıracımızda öğlen yemeğindeydim. Yemek olarak ispanak yeniyordu. Bir ara ben, ispanağın faydalı bir besin ol-

Yazısız

EVE ÇÖPÇÜ!

Akdeniz kıyı kasabalarından birine yeni tâyin olmuşum. Yeni geldiğim için Belediye Başkanını ziyaret ederek tanışmak istemişim. Reisle birlikte sohbet ederken elinde bir kâğıtla yetmiş yaşlarında bir kadın içeri girdi. Reise kâğıdı vererek işinin olmasını yalvarıyordu.

Kadın gittikten sonra reis anlattı: Belediye yeni kurulduğu için temizlik işlerini anlamayanlar bazan böyle dilekçe ile yardım rica ederlermiş.

Dilekçede şu satırlar var:

«... Aman kocaman oğlum sen bilirsin. Bu ihtiyar halimle evimin odalarını süpüremiyorum, çöpçüleri yolla da bi güncük süpürüversinler...»

Ömer YALÇIN

Bayındırlık Müdürlüğü Ressamı — MUĞLA
YATSILIK!

Üç arkadaş uzak bir köye gitmek üzere yola çıkarlar ve karanlık basıncaya kadar yürüyerek bir köye gelirler. Köyün ağası onları kendi evine davet eder ve akşam yemeğini hep birlikte yerler. Kahvelerini de içtikten sonra yatmaya kadar sohbet ederler. Ancak çok boğazlı olan bu üç arkadaş yeniden acıklarlar ama ağaya acıktıklarını nasıl söyleyeceklerini bilemezler. Nihayet içlerinden biri şu beyitleri okur:

Bizim iller bizim iller

Bizim ilde yatsılık yerler

Bu sözleri duyan ağa, hiç bozuntuya vermeden gülümseyerek şu cevabı verir:

Sizin ilde bir yel esti

Bizim ilde yatsılığı kesti

Turhan SUNAR

IETT. Sitesi Büyük Blok IV kapı, kat: 7, Daire: 13 — Okmeydanı/İST.

KÖYLÜ İŞİ

Urfa'nın bir köyünde misafirdim. Bir ara ev sahibine:

— Tuvalet nerede? diye sordum.

Gayet sâkin:

— Begim bız köylüyük, tuvalet yapmayık, dedi.

Ben, bu sefer:

— Yüz numarayı soruyorum, dedim.

O ise:

— Begim cahil gışmı nümereden ne anlar! dedi.

Bu arada birisi, onun kulağına neyi sorduğunu fısıldadı. Bana dönerek:

— Helâyı soruyorsan aha şurada, ama öyle numarası tuvaleti filân yoktur, dedi.

Ekrem TERZİOĞLU

Hava Râdlar Nevzi K. Ash.
ANAMUR

Yazısız

NE LÜZUM VAR?!

Sabah erken kalkmıştım. Bir müddet sonra koltuğa oturup iyi bir kitap karıştırıracaktım. O sırada annem kapıyı vurdu:

— Oğlum, yatağını düzeltteyim... dedi.

Ben de hemen (rahatsız olmaması için):

— Ne lüzumu var?! Akşama yine bozulmayacak mı?... diye mırıldandım.

Öğle vakti oldu, aşağı indim. Annemden yemek isteyince:

— Ne lüzumu var?! Akşama yine acıkmayacak mısın?... demez mi!

Salih KILIOĞLU

Üstün Torna Atelyesi
Elmalı/ANTALYA

KEÇİLER

Ortaokul 3. sınıftaydım. Bir gün okulda film gösteriliyordu. Filmin bir sahnesinde, sürüdeki keçilerden bir kaç dağa kaçmış, çoban da onları yakalamak için arkalarından koşuyordu. Bu sırada film göstermelde görevli öğretmen, öğrencilere dönerek şöyle dedi:

— Çoban, keçilerini kolaylıkla yakalayabilir. Fakat keçileri siz kaçırsanız kolay kolay yakalayamazsınız.

Nevzat Çağlar TÜFEKÇİ

Hoca Bedrettin Mah. Tüfekçi Sokak No: 8
MİLÂS

ÖNE Mİ

ARKAYA MI?

Genç herber, gelen yaşlıca beyin sakal traşını birdikten sonra başında bulunan tek tel saçı göstererek, biraz da alaylı bir tavırla:

— Beyefendi saçınızı arkaya doğru mu yoksa öne doğru mu tarayayım? diye sorar.

Bunun üzerine yaşlıca fakat şakacı olan bey hiç bozuntuya vermeden ciddi ciddi şu cevabı verir:

— Karşıık tara evlâdim!...

Zafer ASİ

Kuyubaşı Fındıklı sokak
No: 30

KEÇİÖREN/ANKARA

ŞAŞILIK

Otomobil ile üç yol ağzına gelen bir vatandaş, oradan geçmekte olan bir köylüye:

— Hemşerim, Çeriköy'e hangi yoldan gidilir? diye sorar.

Adamın gözleri soldaki yolda, eli ise sağdaki yolu gösterir.

— Aha, dosdoğru git, der.

Otomobildeklinin anlamadığını görünce:

— Ellimin gösterdiği yol Çeriköy'e, gözümün gösterdiği yol geriye gider, der.

Ekrem TERZİOĞLU

Hava Râdlar Nevzi K. Ash.
ANAMUR

MAALESEF sizler, bütün fi-
yakınıza rağmen trafik de-
nen hikâyeden pek bir şey
anlamıyorsunuz. Harita üzerinde
nazari dersler, araçlarla öğretim,
sinema makinesiyle halkı eğitim
falan hepsi bomboş birer he-
ves...

Affedersiniz.. gerçeğin böyle ol-
duğunu sizler de biliyorsunuz.
Böyle boş kafalı ve direksiyonu
eline geçirince kendini Astronot
Niyazi sanan ehliyetnâmeçiler
her gün kelle götürüp gövde ve
araç biçiyorlar... Evet onlar, yüz-
ler, binler... Bir kere ehliyeti na-
sıl veriyorsunuz?... Üç kere ta-
lim yerinde dönmüş, gözlerinin
feri sönmüş, 45 derece miyop,
yahut yaya bile yürüyemeyecek
derecede aval, veya iğne deliğine
bozulacak kadar asabî kimselere,
koffi bir sağlık muayenesinden
geçirip, bir de Yıldız Yoluşunda
dur kalk yaptırıp veriyorsunuz
ehliyeti... Şimdi âcizane, ehliyet
imtihanının nasıl yapılacağını bu-
rada anlatalım... Bakın o zaman
kimse ehliyet değil aşı kağıdı a.
labiliyor mu?... Ne haber?...

1 — Ehliyet almaya kalkan her-
kes bir kere tam mânâsıyla ehli
olacaktır... Yani, oturmasını,
kalkmasını, üzülmelerini, duygü-
lanmasını, yolda yürümelerini, ye-
mek yemelerini, bildiği gibi onun
yanı sıra dünyanın yuvarlak ol-
duğunu, otomobili kimin icat et-
tiğini, her insanın bu dünyada
yaşama hakkı olduğunu bir bir
bilecektir.

2 — Hayvanla insan arasındaki
farkı tarif edebilecek, araba kul-
lanırken altındaki makinenin her
an su koyverebileceğini düşün-
erek, kilometre ibresinin rakam-
larını ezberleyerek, kaç kilomet-
rede kaç ton bir çarpma gücü
olduğunu hesaplayacaktır. Ayrıca
kerrat cetvelini bilmeyenler de
katiben ehliyet alamazlar...

3 — Ehliyet alacak kimseyi
frenleri tutmayan bir araca bin-
dirip yokuş aşağı koyverdiğiniz-
de eğer hâlâ ehliyet almakta inat
eder ve korkmazsa imtihana gir-
me haklarını elde edebilecektir.

4 — Ehliyet adayının gözlerini
bağlayıp eline otomobil aksamin-
dan birini tutuşturduğunuzda bu-
nun ne olduğunu bir anda söyle-
yebilmesi de lazımdır.

5 — Kavşak, hemzemin geçit,
tepe üstü, alt ve üst geçit, viraj,
kavis gibi yerlerde, şoför adayı
geçinen kimseleri dolaylı bun-
ların ne olduğunu sorduğunuzda
tam cevap veremezlerse ehliyet
imtihanına girmelerine mâni o-
lunacaktır.

6 — Direksiyona yan oturan,
veya tek elle idare eden, araba
kullanırken pikabı açan, onunla
birlikte şarkı söyleyen, arkadan
gelen araçları dikiz edeceğine ar-
kada oturan kadınları pansuman-
lamaya çalışan kimseler de kati-
ben ehliyet almamalıdır. Ayrıca
önündeki arabaya, «Yürü ulan
deve, sana o ehliyeti verenin...»

gibi lâfları edenlere ehliyet ver-
mek de hatalıdır.

7 — Ağır vasıta kullanan şo-
förlerin baskülde en aşağı 80 ki-
lo çekmeleri göz önüne alınacak.
Her ton başına 25 kilo şoför a-
ğırlığı uygulanacaktır. Meselâ on
tonluk bir kamyonun şoförü, ton
başına 25 kilo olduğuna göre,
250 kilo olmalıdır. Ancak böyle
bir şoför on tonluk arabayı ra-
hatlıkla sürebilir.

8 — İmtihan yerinde kâhya,
talim şoförü, değnekçi gibi tip-
lerin şoför adaylarına akıl ver-
mesi nedir?... Bizim bildiğimiz
orasını tümüyle trafikçiler yön-
tür. En önemlisi de imtihan şek-
lidir... Bu bayatlamış imtihan
şekliyle ehliyet vermeye kalkınak
bilmem ne dereceye kadar doğ-
rudur Necati bey!...

Trafik- çilere Sesleniyoruz Suavi Sualp

ŞİMDİ İMTİHAN ŞEKLİNİ TARİF EDİYORUZ:

Bir kere imtihan heyeti şu ki-
silerden teşkil edilmeli:

A — Hayatında hiç kaza yap-
mamış emekli bir şoför.

B — Trafik kazasında iki ko-
lunu, bir bacağı kaybetmiş bir
vatandaş.

C — Ömrü boyunca tek bir ke-
re hatâ yapmamış ve trafik ku-
rallarını iyi bilen bir yaya.

D — Trafik komiseri.

E — Bir ev kadını. (Çarşıya pa-
zara gidip gelen).

F — Bir okul öğrencisi (Terbi-
yeli).

G — Bir inek...

Bütün yukarıdaki saydıkları-
mız trafik için lüzumlu olup bu
arada inegün neden imtihan he-
yetine konduğunu belirtelim.
Çünkü inekler uzun yollarda o-
lan kazaların en yakın şahitleri-
dir.

İMTİHAN BAŞLIYOR:

Her imtihan olunacak adayın
üstü başı iyice aranır ve onu ra-
hatsız edecek her şey üstünden
alınır. Sonra imtihan olacağı a-
rabaya gözü bağlı olarak bindi-
rilir. Çünkü daha önce çalıştığı

arabayla imtihan olmaması lâ-
zımdır. Daha sonra heyet de a-
rabaya dolar. Tabii bir de inek
içeriye girince arabanın halini
düşünün...

Şoför adayının yanına inek ve
ev kadını binerler... Arkaya; e-
mekli şoför, kazazede vatandaş,
yaya, okul öğrencisi binerler...
Trafik komiseri işi olduğundan
arabaya binmese de olur...

Şoför adayına arabayı Bentler
yoluna çekmesi söylenir... Şoför
adayı Hacıosman Bayırı üzerin-
den Büyükdere'ye doğru arabayı
sürer... Bu arada imtihan hey-
eti, adaya çeşitli sualler sorar.
Sualler trafikten daha çok sanat,
tiyatro, spor, pahalılık, zamlar
vergiler üzerinedir...

Her sual 5 puan olup aday
Bentler'e gelinceye kadar bu so-
rulara cevap vereceği yerde, ya-
nında oturan inegün tesirinde ka-
hırlar su koyverirse imtihanı kaybe-
der... Arabayı kullanırken kul-
landığı kelimeler de ev kadını
tarafından not edilir... Emekli
şoför uyuduğundan o imtihana
katılmaz... Sakat vatandaş ve o-
kul çocuğu kaçakça oynadıkla-
rından onların da imtihan hey-
eti olarak bir önemleri yoktur...

Asıl imtihan eden ve karar ve-
ren inek ve ev kadınıdır... Ev
kadını da pazarda işi olduğu için
bir müddet sonra arabadan iner.
Şoför adayı, inekle başbaşa ka-
lır... İşte o zaman asıl imtihan
başlar... İnek, şoför adayını dai-
ma bir ineklik yapması için şa-
şırtır... Öndeki arabayı lüzum-
suz sollamasını, gereksiz yerde
şerit değiştirmesini, işaret ve
sinyal vermeden kavşaklara gir-
mesini veya virajı kapalı yerde
açık, açık yerde kapalı alması-
nı, hemzemin geçit, tepe üstleri-
ne yaklaşırken sürati azaltmama-
sını, arkasından yol isteyen a-
rabaya yol vermemesini söyleye-
rek şoför adayını adamakıllı
şaşkına geçirir... Sonunda şoför
adayı bir ağaca toslar ve imtiha-
nı kaybettiği gibi imtihan heyeti
de hayatını kaybeder... Fakat büt-
tün bunlara rağmen kazananlar
ise tam ehliyet almış olur... Bu-
rada dikkat edilecek tek husus,
şoför adayının imtihan süresin-
ce gözlerinin daima bağlı olma-
sı olacaktır.

Evet trafikçi arkadaşlar... Da-
ha başka haftalarda da, şehir
içinde yapılan hatâların sebeple-
rini belirteceğim... Şimdi siz o
kadar ehliyetli şoförle uğraşma-
ya devam edin...

Patron, oracıkta ki sandalyeye çoktu. Başını iki elleri arasına alarak: — N'apsam ki? dedi. Dilber yine ağlamaya başladı: — Gurtar da beni, n'aparsan yap, n'aparsan yap... — Eyi, dedi Şevket, ayağa kalktı. Ben gediğim bir ev arayım bari... Sen idare et öğlenden sonra, akşam üstü de eve beraber giderik... Öğleden sonra Nahide ve Sevinç, patronu sordular. Dilber: — Bilmem, dedi.

Gerçi, kızların ikisi de bir şeyler seziyorlardı ama, bunun sadece karışıklı gönül eğlencesi olduğuna inanıyorlardı. Hele Nahide, Dilber'in patrona karşı olan hareketlerini, at suratlı kadının kırılmasına veriyor, aklına başka şeyler gelmiyordu. Onları bir kez elele tutuşurlarken görmüştü. Dilber bu konuda yemin üstüne yemin etmiş: — Eli elime yanlışlıkla deydi, de mişti.

İnanmamıştı Nahide: — Güz, demişti, sıkıyordunuz işde birbirinizin ellerini... Annam eyi e-di-yon ha... Ben senin yerinde olsam, çoğon kaçmamak üzere birazcık kokladırım bile... Öyle öptürme möp-türme de el ha, bırakırım saçımı, çenemi okşasın... Düşün herifin içine bir alev, o alevnen getsin eve, yakda o yana dönsün yatamasın, bu yana dönsün yatamasın, avrat da bilsin herifin neden yatamadığını, çatır çatır çatlasın... Öyle severim ki ben patron avradı çatlatmasını... Ben daha önce bir başka yerde de çalışdım... Ordaki patron bundan biraz daha yaşlıydı. Herif bir gün nasıl oldu bilmem, yanıldı, yakıldı bari, senin ne güzel kolların var dedi... Ben de başladım mı ondan sona, herife mahsusdan golumu sürtmeye. O zaman onbeş yaşındayım... Öyle yapıyorum ki, golumu herifin burnunun dibine sokuyorum. Sırf bu yüzden bir gün barmagım herifin gözüne bile girdi. İstiyorum ki, tutsun siksın golumu, amma adamda yürek nanay... Bir gün mahsusdan sandalyeye çıkmış rafdan mal alırken gayip düşer gibi yapıdim...

«Çıkdı golum, golum çıkdı» dedi.

Adam gene elini uzatmaya korkuyor...

«Şuna bi bak Resul âbi, dedim.» Resul'dü adı... Adam aldı biziim golu eline, orasına baktı burasına baktı, orasını sıktı, burasını sıktı:

«Nasıl, eyi geliyor mu?» dedi.

«Sızlaması geçdi» dedim...

Adam daha çok okşadı. Ben o sandalyeden düşeli belki iki ay geçdi, bakdım adam eyi olsun diye hâlâ okşuyor, bir gün:

«Tamam Resul âbi, iyi oldu» dedi.

«Yok yok, geçmemişdir, sonadan gangiren mangiren olur, okşayak» demesin mi?

Biz bir ay daha okşattık bu adam... Amma adamın gözü önünü görmez oldu... O, bu bizim Şevket âbi gibi de el, gazak ki gollu gazak... Bir gün avradı dükkandan govdu. Avrat da beni gösderdi:

«Hep bu gahbenin yüzünden de el mi?» dedi.

Ya, böyle işde... Dilber yine yeminleri ardarda sıralamıştı ama, Nahide pek inanır gözükmemişti...

Şevket, ikindiden sonra geldi dükkana. Dilber'i yanına çağırarak, fıslıtlı:

— Evi tuttum, kimseye bişeyden bahsetme, dedi.

Dilber, sevgi dolu gözlerle gültümsedi patronuna...

— Akşam, ilkin ben çıkarım, önden giderim, sen beni takip edersin, sona ilerde ben seni beklerim... Memnun oldun mu?

— Çok...

Dilber, tekrar işinin başına döndüğünde biliyordu ki, şu anda dikti.

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

gi sutyen son sutyendi... İçinden: — Bunu da yanıma alacağım, dedi. Hâtıra olsun...

Sonra, anası, babası geldi aklına... Onların ne denli üzüleceklerini biliyordu ama, hepsinin de mutluluğu için şarttı bu... O da isterdi telli duvaklı gelin olmayı, ama olmamıştı bir kez. Ne yapındı? Nasıl olsa kocası varlıklı bir insandı. Yarın bir gün karısından boşanıp kendi üstüne nikâh kıydığı zaman, anasına da, babasına da yardım ederdi. Belki babasına, kendi kontuna bir kahve bile açardı. Sonra, Rifat'a da öğretilirdi sanatı, hep bir arada yasıyıp giderlerdi.

Hele, o, mutluluğun ilk basamağına adımını atırdı...

Akşam karanlık basar basmaz, Şevket dışarıya çıktı. Onun ardından Dilber indi merdivenleri... Kurküp'ü de dek patronu önden tek başına gitti. Benzin istasyonunun o rada elele tutuştu. Dilber:

— Gören mören olur, dediyse de, Şevket:

— Adamı asmazlar ya kız, dedi.

Dilber, daha çok sokuldu Şevket'e...

— Oı de, ötürüm, dedi.

— Ben de...

Yürüyorlardı... Hava da o denli güzeldi ki... Veya Dilber'e öyle geldi. Yıldızlar her zamankinden parlak, baharın kokusu her zamankinden hoştu. Karakolun önünden geçerken, Dilber:

— Polis, dedi.

— Vız gelir, dedi Şevket... Seni ben bi oraya attım mı tamam...

Bak, ev için bişe deme ha, şöyle böyle bi ev... Hele bi evlenek, ben seni o zaman en güzel evlerde otururum... Babasının parasıyan adam olmuşum... Allahsız, habipsiz... Babasının parasıyan adam olmuşum... Ödedik lan, gurusu gurusuna öde...

Dilber:

EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI
TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 140)

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ : Ergin Ortaç. Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdap. Sekreter: Selami M. Yurdap. Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllık 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Kıldarar Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul.

Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 150 kuruştur.

— Hadı, dedi, sıkma canını... — Lan her gün bu lâf be... Çocuklar bile vallaha ezbere öğrendiler. İkide bir, baba seni dedem mi adam etti der dururlar...

Dilber, bir iç çekisiyle:

— Bak, dedi, istersen çocuklarını al ha, onlara anaları gibi bakırım...

— Güz, dedi Şevket, sen ne eyisin kız... Vallaha seni bana hıız görderdi, yoksa son yaşımda beni bunlar sokağa bile atarlardı... Çocuklar sonaki şey, baalım şeriatın kesdiği barmak acımaz, hâkim ne diyecek...

Çocuklar babasına derse, elbette alıp eve getirecem, başa yere götüremem ki...

Liseyi geçtiler... İlerde uçak alanının olduğu yerden sağa döndüler. Tren yolunu geçtikten sonra, yüz adımı kadar yürüdüler. Biriktikten yapılmış bir evin önünde durdular. Şevket:

— İşte bura, dedi.

Şevket, cebinden çıkardığı anahtarını asma kilide soktu:

— Geç, dedi.

Evin kitledük bir avlusu vardı. Avlunun sonunda üstü açık tuvaleti. İçeriye girdiler... İki odacıkta burası. Odalardan birinin tabanı harçla sıvanmıştı. Öteki küçük odanın da tabanının yarsına kireçli inşaat tahtaları çakılmış, yarıya da topraklı.

Şevket:

— Burası mutfakmış, dedi. Şu harçla sıvalı yer de oda...

Dilber:

— Bu yatak kimin? diye sordu.

— Hiç, ben aldım... Gerçi somya biraz ufak amma, ikimizi alır. Hep aceleynen aldım...

Yarın bi şeyler daha alırım, her gün bi şeyler, olur gider, yeter ki canımız sağolsun...

Birbirlerine sarıldılar. Şevket:

— Bak, dedi, mahalle bizi garı göca bilecek, gelen giden olursa öyle den. Benim de işimi, iş yerimi söyleme, at bir yalan, avukatın birinin yanında çalışıyor, amma kılm.

dir nedir bilmem de... Amman gözümlü seviyim idare, bizi at suratının kulağına getmesin, o zaman yandığımız gün... Şimdi sen otur bekle, ben biraz bi şeyler alıp geliyim, aç açına oturulmaz... Ne is den, ne alıyım?

— Bilmem ki...

— De bişe hele...

— İrişkinli (sucuklu) yumurta yapsak?...

— Tamam...

Şevket tam kapıdan çıkıyordu ki, geri döndü geldi:

— Eyi amma, nerde bişirecik? de di.

— Heyya...

— Yok yok, madem canın isdemiş, ben çaresine bakırım.

— Şart de el Şevket, peynir ekmek al, yeter.

— Heç olur mu giz?...

Dilber yatağa uzandı... Kapsız yorgandan da, çarşasız yataktan da yeni pamuk kokusu geliyordu. Kılıfı yastığa başını koyarak, pençereye baktı. Şevket, kocaman bir basma parçasını, iki toplu iğneyle tutturmuştu pencereye.

— Anam babam beni arasalar, dünyada bulamazlar bu evde, dedi.

Biraz sonra Şevket geldi. Elinde bir ispirto ocağı, ispirto dolu bir şişe, sucuk ve dört tane yumurta. Ekmeği koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

— Al sen bunları yapa goy, ben biraz bi şeyler daha alıp geliyim, dedi.

— Ne alacan?

— Şarap, sonra portakal...

Dilber, sucuğu soydu, Şevket'in parmağının ucuna ipe astığı tavayın içine koydu. Sonra, paketten yağ keşti biraz... Kibrit arandı bulamadı. Şevket'i bekledi. Şevket gelince:

— Bak, dedi, kibrit yok bir, sona, sabun yok iki, bir de gaşık yok, iç...

Şevket, sırtarak cebinden çıkarmak, portakal kesekâğidim için

TC. ZİRAAT BANKASI

HER YERDE HER ZAMAN
Her türlü banka işleri için her zaman

(Basın: 60568 - A . 21079 - 141)

den de iki kaşık çıkardı amma, sabun için:

— Dur bi daha köşedeki bakkala gadar gedip geliyim, dedi.

Gitti, iki dakika sonra, bir kalıp sabunla geldi:

— Tamam be, dedi, ev dediğin ne ki? Bir yatak, bir kutu kibrit, bir tava, bir kalıp sabun, iki de gaşık... Vay o akılsız bekârlar, niye evlenmezler ki?...

İkisi de güldüler... Dilber:

— Ya bardak? dedi.

— Heye vallaha, nasıl da unuttuk... Amma boşver, şişeden içirik...

— Ben de mi?

— Sen de ya...

— Ben şimdiye gadar heç içki içmedim ki.

— Daha eyi ya, iç de gör dünyayı.

— Ya çocuğa bir şey olursa?

— Boşver, garındayken alışsın tombiş.

Tuttu, Dilber'i'n karnını okşadı:

— Senin gibi güzel olur inşallah, dedi.

— Gaderli olsun...

— N'olmuş senin gaderine?

— Heeç... Bundan eytsi can sağlı.

Şi...

— Bu ev için deme, söyledim, sana eyi bi ev dutacam.

— Yok vallaha, bizim evin yanında çok eyi bu. Ben Zeynel ağanın gızı deelim ki, altı üsdü bi gave ayakçısı Ârif onbaşının gızıym.

— Aboov, gız amma da güzel gıryon ha yumurtaları...

— Nasıl ki?

— Heç, hoşuma getdi işde.

Yumurtalı sucuğu, tavasıyla tah-tanın üzerine koydular, kendileri de karşılıklı geçerek bağdaş kurdular. Şevket, ekmeği ortadan ikiye böldü. Sonra, bir yarımın yarısını Dilber'e uzattı:

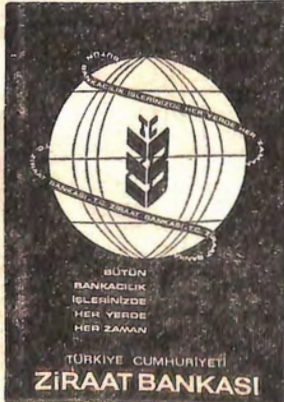
— Ye, dedi, ye ki garındaki tez böytüştün.

— Dokuz aydan evvel böyümez.

— Ben yedi ayda böyümitişüm.

— Vallaha?...

(Devamı var)

(Basın: 60568 - A . 21079 - 142)

Karşılık

Üstü başı perişan bir adam, zengin bir İskoçyalının kapısı önünde durup gitar çalarak şarkı söylemeye başlar.

Bir süre sonra da, kendisini pencereden dinlemekte olan ev sahibine seslenir:

— Mister, her halde keyiflenmişsinizdir, bunun karşılığını vermek istersiniz tabii...

Zengin İskoçyalı başını sallar:

— Şüphesiz... Söyle bakalım, benim de sana hangi şarkıyı okumamı istiyorsun?...

Sarsılınca

Taksi çağırın bar kapıcısı, körkütük sarhoş uç müşteriyi ite kaka arabaya bindirdi ve şoföre:

— Bunların birincisini Burdona caddesine; ikincisini Victoire caddesine; üçüncüsünü de Bulvar İtaliene bırakırsın, dedi.

On dakika sonra içindeki sarhoş yolcularla geri dönen şoför:

— Yeniden sıraya koy şunları ahbab! dedi bar kapıcısına.

— Ne oldu?

— Ne olacak, virajı biraz sertçe aldım, hepsi birbirine karıştı!

— Gelecek yaza şimdiden yatırım yapıyorum!..

Balzac'tan bir fıkra

Bir gün orta yaşlı bir kadın, tanınmış yazar Balzac'ın kapısını çalar.

Biraz sonra kapıyı açan Balzac, kadına ne istediğini sorar.

Kadın içli bir sesle:

— Sayın üstat, der, merhametinize sığınmaya geldim. Sizden bir fakir için cenaze parası istiyorum.

— Peki madam. Ne kadar vereyim?...

— Onbeş frank.

— Buyurun, bu ölen kişi kimdir?...

— Bir kapıcı... Otuz senelik bir kapıcı...

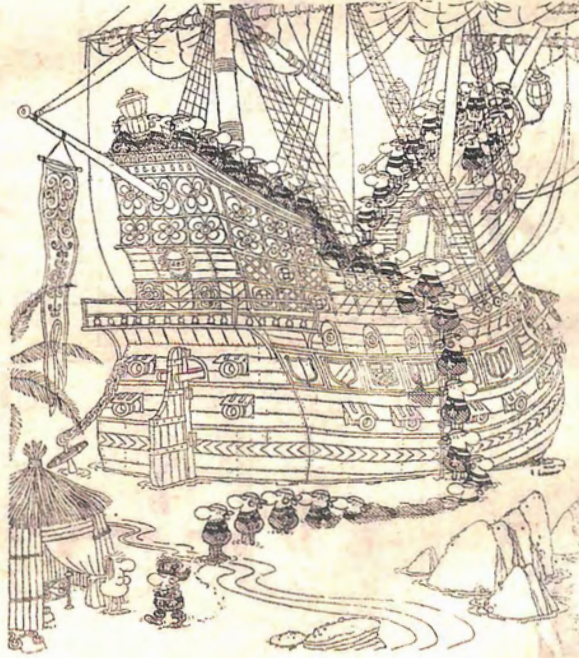
— Neeç, kapıcı mı dedin?... Kapıcı ha!... O halde sana onbeş frank daha vereyim de onu iki defa gömsünler!...

Ferahlık!

Fotografçı dükkânında:

— Matmazel, şöyle daha rahat giünseyemez misiniz?...

— Peki öyleyse, müsaade edin şu ayakbağlarını çıkarayım!..

Yazısız

İkizin biri

Davit ile Simon'un ortak sevgi-lileri vardı. Fakat bir gün kız hâmile kaldı, çocuğun hangisin-den olduğunu kendi de bilmiyordu.

Delikanlılar şaşkırdılar. Önce, sendendi bendendi diye uzun uzun münakaşa ettiler, sonra her ikisi de doğacak olan çocuğa ortaklaşa bakmaya karar verdiler.

Günler geçti, aylar geçti, doğuma az bir süre kala Davit iş dolayısıyla yurt dışına gitti.

Bir ay kadar sonra da genç kadın, Simon'un huzurunda güzel bir çocuk dünyaya getirdi.

Ne yapsın Simon? Hemen şu telgrafi çekti Davit'e: «Senin bir oğlun oldu, benimkini bekliyoruz!»

Zenginlik!

İki zengin Kuveytlî Arap şeyhi, lüks Rolls Royce otomobilleri satan bir müesseseye girerler, be-gendikleri arabalardan iki model seçip satış memuruna:

— Bunları bize gönderin, söyleyin hesabımız ne ise verelim, derler.

Bu sırada içlerinden biri cüz-danını çıkarıp parayı vermeye hazırlanır. Öteki mâni olur:

— Yoo, olmaz Aptullah, arabaların bedelini ben vereceğim, öğlen yemeğinin parasını sen ödemiştin!...

Paydos!

Altı günlük gelin, annesine dert yanıyordu:

— Kocamın beni sevmediğini dün gece kesinlikle anladım!

— Yaa... Nasıl anladın?

— Diğer akşamların aksine, dün gece elimi bile tutmamasından...

— İlâhi yavrum, diye teselli etti annesi. Tanrı yedinci günleri bütün kullarının istirahatine ayırmıştır ya...

Haklı

Okuldan dönen küçük Fran-çois:

— Artık bıktım! diye bağırdı. Bir daha okula gitmeyeceğim!

Annesi sordu:

— Neden?

— Öğretmen ne zaman bilmediği bir şeyi öğrenmeye kalksa, hemen bana soruyor!

Ustalık

İki giyimevi sahibi, tezgâhtar-larından bahsediyorlardı. Biri:

— Benim satıcılarım çok becerikli-dirler, dedi. Geçen gün bir kravat almak için dükkâna giren müşteriye kravatla birlikte bir el-bise, iki süeter, iki de gömlek satmışlar!

— O da bir şey mi? diye cevap verdi diğeri. Benim satıcım, geçen hafta kocası yeni ölmüş ve mağazaya sadece siyah bir ma-tem elbisesi almak için gelmiş olan kadına matem elbisesi ile birlikte, telli duvaklı bir de ge-linlik satmış!

YAZI SIZ...

Dünya Karikatürleri

-TATİLDE BULAŞIKLARI KOCAM YIKAR!..

-MÜSAADENİZLE BİZ POZ DA BEN ÇEKEYİM!..

-BANA İNANINIZ, BU LOKANTA-NIN ÇORBASINDAN SAĞ ÇIKMAZ!

-KEŞFEDİLECEK PEK BİR ŞEYİ DE KALMADI!..

-İŞTE PLAJ MEVSİMİN-DEN KALANLARI!..

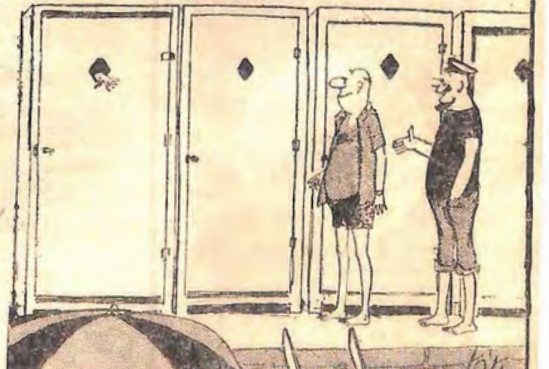
-ESKİDEN GÜMRÜK MEMURLARI DAHA KİTBARDILAR!

-SİZİN JUDO DERSİ VERİŞ ŞEKLİNİZİ...

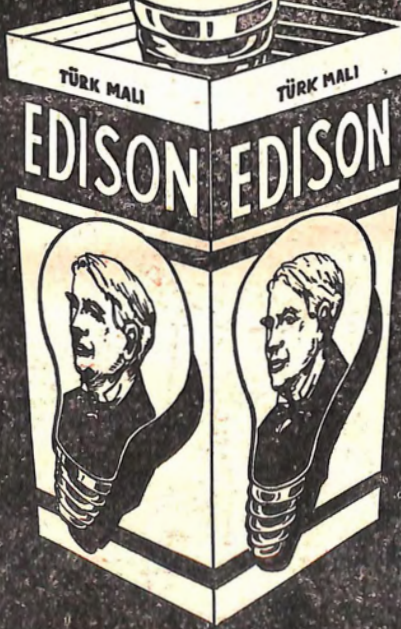
-SİZİN BİR SALONUNUZ YOK MU?

-HADİ, HADİ... NE ÇIKARSA BAHTİNİZE!..

EDISON

gün
ışığını
aratmaz!

BOL IŞIK • AZ SARFIYAT

a

(İlanlık : 4858 — 143)

AKBABA-LOTO 12

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
13 sayı sürececek AKBABA LOTO Yarışmının onikincisini bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» Yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görürsünüz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir. Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içinde uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

NOT : AKBABA LOTO Yarışması sonunda 5000 liraya kadar kazanacak okurlarımızın adları hem AKBABA'da yayımlanacak hem de ayrıca kendilerine duyurulacaktır.

